

*Carriers
buits*

Carrers buits

© 2021

© de les il·lustracions: Adrià Morrerres, 2020

Carrers
buits

ÍNDEX

Pròleg	11
354 missatges.....	13
1500,36 km.....	43
32 cançons	71
4%	99

Pròleg

El confinament.

M'és inevitable pensar que a tots i totes ens ha marcat d'una manera o una altra. Cadascú l'hem viscut diferent, és clar, acompanyats de pensaments i preocupacions diverses. Però tots l'hem viscut. Va ser a mitjans d'aquesta situació aleshores desconeguda i anòmala, concretament a l'abril, que vaig començar a escriure aquest llibre.

He escrit això perquè recordem com van ser aquells dies (encara que estic segura que mai els acabarem d'oblidar del tot), perquè serveixi com a petit recull d'experiències viscudes.

4 relats, 4 maneres de viure diferents.

Encara que l'ordre d'aquestes històries és bastant indiferent, he procurat ordenar-les en funció del temps, començant pels inicis del confinament i acabant-hi al bell mig.

Els protagonistes són gent com tots nosaltres. Com tu, com jo. Penso que és fàcil identificar-se amb algun d'ells, amb les seves maneres de fer i de pensar.

I, abans de donar pas a les històries confinades que ocupen aquestes pàgines, cal dir que en totes elles la música hi té un paper certament important. Realment en un principi no anava a donar-li tant pes, ni tan sols hi havia pensat, però a mesura que anava escrivint m'adonava que la seva importància era inevitable. És un element indispensable en la vida dels protagonistes, igual que ho és en la vida de molts.

I dit això, espero que gaudeixis molt d'aquestes històries!

354 missatges

Les 11 de la nit. El seu company de pis ja feia una hora que dormia. La Chloe tot just acabava de sopar. Tenia les mans sota el fred raig d'aigua que sortia de l'aigüera, fregant el plat sobre el que havia menjat els últims macarrons que sobraven del dinar. Mentrestant, taral·lejava la tornada de la cançó que sonava aquella tarda a la ràdio quan havia sortit a comprar. Va deixar el plat net a l'armari, col·locant-lo amb delicadesa sobre la resta, va apagar el llum de la cuina i es va dirigir a la seva habitació.

Caminava amb la llanterna del mòbil encesa i passes sigil·loses, evitant posar el peus sobre les parts del parquet que sabia que grinyolaven. Era una de les coses que més detestava d'aquell pis, igual que l'estret passadís sense llum i la diminuta cuina on amb prou feines hi havia espai per ella i l'Edu, amb qui compartia el pis. Però, tenint en compte que no es podia permetre cap altre apartament, no es podia queixar.

Feia ja quatre anys que aquelles quatre parets s'havien convertit en casa seva. Tot just havent acabat el Batxillerat s'havia passat una setmana imprimint cartells i penjant-los per la ciutat, enganxant-los amb cinta adhesiva a tots els fanals que trobava suficientment buits, anunciant que buscava company o companya de pis. La seva intenció era anar a viure a Barcelona, la gran ciutat, ja que estava a punt de començar la universitat allà i considerava molt més pràctic instal·lar-s'hi que no pas anar i tornar cada dia amb autobús. I a qui no li agrada un canvi d'aires?

En realitat tenia por.

Tenia por cada vegada que pensava en com de diferent seria la seva vida allà, en la quantitat de gent que deixaria enrere. La seva família, els

seus amics. Realment era conscient que no els perdria, però tot i així creuava els dits desitjant que res canviés.

Una tarda, asseguda a la seva cafeteria preferida, rodejada de les seves amigues de sempre i amb una tassa de cafè amb gel entre les mans, va rebre una trucada. Tot just feia un parell de dies que havia repartit els cartells per la ciutat, així que ni tan sols se li va passar pel cap que qui la trucava pogués ser un possible candidat a company de pis.

- Hola? Qui és?

Totes les seves amigues se la miraven amb els ulls ben oberts, sense poder amagar la curiositat que sentien. Mentre la Chloe encara era al telèfon, algunes s'inclinaven sobre la taula, intentant sentir alguna paraula de la conversa, mentre amb els llavis articulaven “Qui és?” contínuament.

Un cop va haver penjat, els xiuxiuejos es van convertir en una pluja de preguntes:

- Qui era?

- Què volia?

- Trucava pel pis?

- Què t'ha dit?

No van callar fins que van veure que la Chloe separava els llavis, el que només podia significar que estava a punt de donar explicacions sobre la trucada que acabava de tenir lloc.

- Eduard. – va fer una pausa, que va aprofitar per passejar la mirada per sobre de cadascuna de les seves amigues, visiblement desconcertades – Es diu Eduard. I sí, trucava pel pis. Diu que té un piset a Barcelona però que necessita amb qui compartir despeses. Hem quedat que hi passaré dimarts a la tarda.

Aquell dimarts, després d'arribar al pis i escoltar el preu de “lloguer” que li proposava l'Eduard, la Chloe es va adonar que aquell mínuscul pis era l'únic al que podia aspirar amb el seu reduït pressupost.

Per això, no va dubtar en correspondre la seva oferta amb una encaixada de mans, que va servir per tancar aquell tracte que duraria tan de temps.

Per fi va arribar a la seva habitació, situada al final de tot de l'obscur passadís, i va encendre el llum un cop tancada la porta. Es va asseure amb les cames creuades sobre el llit, a la vegada que s'encaixava els auriculars a les orelles, a punt per començar la seva habitual sessió nocturna de música que durava fins que aconseguia adormir-se. Però aleshores, just quan estava obrint l'aplicació on guardava desenes de llistes amb les seves cançons preferides separades segons l'estil, el mòbil va començar a vibrar desesperadament.

No entenia res.

Va deixar caure l'aparell sobre el llit, en un intent que l'impacte fos suficient per apagar la constant vibració. Sense resultats. Necessitava calmar-se, era l'única opció que tenia si volia centrar-se i entendre què estava succeint. Va tancar els ulls uns segons, amb força. Li feien mal després d'un dia atrafegat. Llavors els va tornar a obrir, pestanyejant repetides vegades abans de veure-hi amb claredat, i els va dirigir al mòbil. Podia veure com notificacions intermitents anaven apareixent a la part superior de la pantalla, però eren tants els missatges que arribaven que era difícil distingir-ne el contingut, ja que desapareixien massa ràpidament. La gran majoria provenien de l'aplicació de missatges, així que va optar per obrir-la per tal de veure qui li estava enviant aquella desmesurada quantitat de textos. L'aplicació va tardar uns segons en reaccionar, segurament tan aclaparada com la Chloe.

Aleshores es va obrir. Per fi.

“Festa Eva: 354 missatges”

Era el grup que tenia amb quatre dels seus millors amics. L'havien creat una setmana abans de l'aniversari de l'Eva, feia ben bé set mesos, per organitzar-li una festa sorpresa conjuntament amb altres companys

de la universitat. Aleshores l'amistat dels cinc (l'Eva, el Gerard, l'Héctor, la Sam i ella, la Chloe) encara no havia arribat al que era ara, simplement eren amics que s'havien conegut a la universitat, de manera que no tenien cap grup tots cinc junts.

Però, el dia després a la festa de l'Eva, quan la resta d'organitzadors i assistents van anar sortint del grup, els que hi quedaven van decidir convertir aquell grup en seu. També se'ls va acudir afegir-hi l'Eva. Per què no? El seu aniversari ja era aigua passada, així que ja no quedaven sorpreses pel mig. Un cop inclosa al grup, van preferir deixar el nom tal i com estava: "*Festa Eva*". Els feia gràcia, els recordava als seus inicis.

Es podria dir que aquesta va ser la "declaració oficial" de la seva amistat, a la que van precedir tardes voltant junts pel centre de Barcelona, hores estudiant a la gelateria de sota el pis del Gerard i riures sense motiu que els deixaven amb els ulls plorosos.

Però... 354 missatges?

Ara ja eren 362. A què es devien? Amb por, va entrar al grup, mentre desenes de missatges seguien bombardejant-la. Va intentar llegir els últims que anaven arribant, però li era impossible seguir la conversa a tanta velocitat.

Va decidir enviar un: *SI US PLAU, RESUM*. Esperava que servís perquè alguna ànima caritativa li fes una síntesi escurada dels ja 386 missatges rebuts. Però no va ser així. Les úniques respostes que va rebre van ser uns "*On eres fins ara? No saps tot el que t'estàs perdent*" que encara la van espantar més. Per un segon va pensar que potser només estaven comentant algun rumor sobre algun dels seus companys de classe, però va deixar de banda aquell pensament en recordar que gairebé 400 missatges no podien ser sobre un tema tant intranscendent com aquell.

"Ei, de veritat que si no m'expliqueu res és impossible que entengui què coi passa"

La Sam va semblar la primera en reaccionar i adonar-se que no era factible que llegís 400 missatges en uns pocs segons.

“Corren rumors que demà no tenim classe”

Aquell missatge la va desubicar. Amb presses, es va aixecar del llit i es va dirigir a l'escriptori del fons de l'habitació, sobre el qual reposava un petit calendari de sobretaula. L'endemà no era festiu. Aquell rumor era immensament absurd. No sabia qui l'havia iniciat, segurament algun despistat de classe que simplement no tenia ganes d'anar-hi el dia següent, però era absurd. De veritat que els seus amics i amigues s'havien cregut tal cosa? De veritat que havien estat enviant 400 missatges donant voltes a una bajanada com aquella?

Estava a punt d'escriure'ls-hi que ho deixessin estar, que aquell suposat rumor no s'aguantava per enlloc, quan un altre missatge, aquest cop de l'Hèctor, li va deixar els dits congelats.

“Diuen que tancaran la uni com a mesura contra el coronavirus”

Com? Per què? Va tornar a rellegir la frase, per si no ho havia entès bé. Però clar que ho havia entès. I perfectament. Però... no s'ho podia creure. Feia tan sols dos dies gairebé ningú es prenia aquell virus seriosament, com si fos alguna cosa llunyana que mai havia d'arribar on eren. El que veien a les notícies semblava una història de ciència-ficció que mai arribaria a incidir en les seves vides. I ara... No s'ho podia creure. No s'esperava gens aquell cop de realitat.

“N'esteu segurs? D'un dia per l'altre?”

“Sí, sí. Ho hem vist en un diari digital i tothom n'està parlant”

No havien dit que era un rumor? El que deien ara era molt diferent d'un estudiant avorrit amb intencions d'espantar la resta d'alumnat. Si se'n parlava a la premsa significava que es tractava d'un tema seriós. *Real*. Els va demanar que li aclarissin allò. Tenia massa preguntes, però li semblava bona idea començar per confirmar que aquella informació era verídica.

L'Hèctor li va compartir el temut enllaç que ho demostrava. Va ser com una punyalada al pit, un segon cop de puny inesperat per part de la

realitat. Es va afanyar a obrir la pàgina del diari al navegador i va passar els ulls amb pressa per les poques línies que formaven la notícia. Es notava que havia estat escrita amb poc temps, segurament per la necessitat del o la periodista d'informar tan aviat com fos possible. El que deia era clar: el govern estava considerant tancar escoles, instituts i universitats l'endemà mateix.

Que fort. Va ser el primer que va pensar quan va acabar de llegir la breu notícia i el que va escriure al grup que compartia amb els seus amics. Tot seguit, va seguir preguntant, escollint alguns dels dubtes que li voltaven pel cap formant un garbuix de idees eixordador i posant-les per escrit en forma de missatges.

“I a què es deuen la resta de missatges? Us recordo que n’hi ha MÉS DE 400”

Sí, ho va escriure en majúscules perquè sentia que el seu cervell havia començat a cridar al final de la frase. Aquells crits, barrejats amb el brunzit de les preguntes que l'inquietaven, li estava provocant mal de cap. Podia notar els batecs del seu cor desbocat just per sobre de les celles.

“No res”, va respondre l'Eva, *“Molts són captures de pantalla d’altres pàgines que diuen el mateix. Algunes diuen que haurem d’estar tancats a casa durant 15 dies o un mes, però no sabem fins a quin punt és cert. Ho hem estat discutint”.*

I pel que semblava havia estat un debat extens. I intens.

Ella seguia paralitzada.

Aleshores va recordar que l'Edu dormia tan sols una habitació més enllà d'on era ella. Per ell, que dormia com un soc des de feia ben bé una hora i mitja (la Chloe ho va comprovar al rellotge i realment faltaven pocs minuts perquè en fossin dues), tot seguia exactament igual. Al seu cap, l'endemà encara havia d'anar a la universitat. Encara havia de llevar-se a les sis del matí, esmorzar en temps rècord, agafar el metro cap a classe i passar hores entre apunts i estudiants d'aspecte esgotat.

Encara havia de fer tot allò que ja no podria fer. I encara no en tenia ni idea.

Li havia de dir. Li sabia greu despertar-lo, però no podia deixar que dormís tan plàcidament sense ser conscient de tot allò que semblava estar a punt de caure'ls-hi a sobre. Li havia de dir.

Va córrer desesperadament cap a la seva habitació, encara amb el mòbil a les mans, ensopegant amb la catifa de davant del llit. Es va abalçar sobre la seva porta, fent un soroll estrident en empènyer-la amb pressa. De ben segur que el terrabastall que estava causant ja l'havia despertat. Un lleu bordar li va indicar que, efectivament, la seva poca- traça havia despertat almenys a l'Akra, que cada nit jeia als peus del llit de l'Edu. Va encendre el llum. La claustrofòbica habitació es va il·luminar en pocs segons, als quals va precedir un gemec cansat. Des del llit, l'Edu es fregava els ulls amb somnolència, visiblement atordit per la sobtada claror que inundava la sala.

- Quina hora és? – la veu li va sortir ronca i ofegada.

- No t'ho creuràs. – la Chloe va fer cas omís de la seva pregunta, apropant-se a ell amb passes ràpides i amb la notícia que havia llegit feia una estona ocupant la pantalla del mòbil. Es va asseure als peus del llit, fent-se lloc a costat del gos bru, i li va plantar l'aparell davant dels ulls.

L'Edu es va tornar a passar la mà pels ulls, prement-los amb força com si així hagués de desaparèixer la son. Va intentar enfocar la mirada sobre la pantalla, el que li va costar gairebé una desena de parpellejos accelerats.

Tan sols va llegir el titular (que anunciava: *TANQUEN ELS CENTRES EDUCATIUS COM A MESURA DESESPERADA*) i va tornar a posar els ulls sobre la seva companya de pis.

- Es pot saber a què ve això? Encara són les... – va tornar a dirigir la mirada al mòbil, tan sols per mirar quina hora era – les dotze de la nit! Per què...

- Edu – el va tallar – demà no hi ha classe.

- Què? – per la seva expressió va deduir que realment no havia posat atenció en llegir el titular de la notícia. – Clo. – la mirava fixament.
– És una broma?

- No! Et juro que no. Mira. – li va dir, tornant-li a atansar el mòbil que mostrava la notícia.

Aleshores va donar un segon cop d'ull a la pantalla, aquesta vegada fixant-se de veritat en el que llegia. La Chloe tan sols observava com anava canviant l'aspecte del seu rostre, deixant pas a emocions que anaven des de l'estranyesa fins la ràbia. Des de la incredulitat fins la por. Quan va haver acabat de llegir, la va mirar a ella.

- I això què vol dir? – ho havia entès perfectament, però no volia acceptar-ho – Ara què?

- Doncs... no ho sé. Suposo que ens diran alguna cosa des de la uni, no? No en tinc ni idea.

- És tan estrany... – la Chloe va assentir com a única resposta. Tots dos van quedar amb la mirada perduda.

Passats uns minuts, l'Edu es va aixecar d'un bot del seu llit. Se li havia passat la son, pel que semblava. La Chloe no va tenir més remei que seguir-lo. Es va aixecar amb pressa corrent darrere seu, aquesta vegada vigilant de no entrebancar-se amb res. Desconcertat, l'Akra els va seguir a corre-cuita. Va arribar traient la llengua al menjador a la vegada que la Chloe en creuava la porta, trobant-se l'Edu assegut al centre del petit sofà que ocupava la major part de l'estància. D'un salt, el gos es va asseure a la seva falda. Feia el mateix des que era ben petit i encara vivia sol amb l'Edu. Aleshores encara pesava poc, però havia crescut tant que el noi va fer una ganyota de dolor quan l'animal va saltar sobre seu. Encara confosa, la Chloe es va deixar caure al seu costat, obligant-los a ell i a l'Akra a enretirar-se per tal de tenir espai per tots. El noi va allargar el braç per agafar el comandament a distància que reposava sobre la taula de centre i, un cop el va tenir entre mans, va encendre la televisió. Immediatament, va posar en pantalla el telenotícies del vespre

a la carta. Se l'havien perdut, acostumaven a no mirar les notícies i informar-se més tard a través de les xarxes, però aquesta vegada preferien sentir-ho de la boca d'algú fiable. Voltaven massa notícies carregades d'informació falsa, fent complicat destriar la veritat entre tantes invencions.

Van mirar el telenotícies sencer, saltant només les parts que tenien clar que no estaven relacionades amb el que els preocupava. Quan va sonar la sintonia que indicava que havien arribat al final, es van adonar que no els havia quedat res clar. Amb els rostres a pocs centímetres, vam mirar-se l'un a l'altre, confosos. Havien estat més d'una hora davant del televisor, esperant trobar alguna cosa que els ajudés a entendre el que estava succeint, i només havien sentit especulacions, dades que no concloïen en res, suposicions. Fins i tot l'Akra havia tingut temps d'adormir-se sobre les cuixes de l'Edu i no s'havia comentat res del que havien llegit feia una estona.

Era possible que s'hagués decidit tancar centres educatius tan sols feia unes hores?

Aquella nit, la incertesa els va mantenir a tots dos deserts. Les primeres hores les van passar comentant la situació, creant possibles hipòtesis que expliquessin el que estava passant. I sobretot donant voltes al que passaria en un futur. No en un futur massa llunyà, sinó en els pròxims dies. L'endemà, per exemple. Però, cansats d'imaginar el que potser no passaria mai (i sense tenir ni una sola pista de si anaven ben encaminats), van optar per passar la resta de la nit mirant capítol rere capítol de la seva sèrie preferida. Entretant, sobre un dels braços del sofà, el mòbil de la Chloe seguia rebent missatges sense pausa. Eren d'aquells que s'havien assabentat tard de tot el que estava succeint; la seva classe de la universitat, la família, algunes amigues de l'institut amb les que encara parlava de tant en tant. Va preferir ignorar-ho.

El soroll de les tronades persianes del menjador en aixecar-se la va despertar. Despertar?

Va obrir els ulls amb esforços, de sobte enlluernada per la claror que entrava pels finestrals.

- M'he adormit?

L'Edu va proferir en una riallada, a la vegada que aixecava les persianes que encara eren avall.

- Vas aguantar tan sols cinc capítols, Clo. – ella també va riure suauement, no recordava gens en quin moment havia caigut rendida.

- Quina hora és? Alguna novetat? – va preguntar mentre s'alçava del sofà. Com havia pogut dormir en aquell espai tan estret? Devia estar realment cansada.

- Les deu i poc. I sí, hi ha novetats. – la Chloe va alçar les celles – Però t'ho explico mentre esmorzem. He preparat creps.

Gairebé saltant, es van dirigir tots dos a la taula, on els esperava un Akra impacient. Sobre la taula, un plat de creps fumejant i un suc de taronja per a cadascun. Recent exprimits, pel que veia. No podia demanar un company de pis millor, va pensar.

- I doncs? – va dir, clavant una primera queixalada a una crep farcida de crema de xocolata. N'hi va quedar una mica a la comissura dels llavis. Des del terra, l'Akra se la mirava amb els ulls brillants. La Chloe va correspondre la seva mirada amb una carícia al cap, a la vegada que sacsejava el cap deixant-li clar que les creps no eren per ell.

- Ha arribat un correu de la uni. Suposo que tu també l'hauràs rebut.

- I què diu?

- Diu que de moment els obliguen a tancar durant quinze dies, però que no en tenen ni idea de si va per llarg o no. Crec que saben més o menys el mateix que nosaltres. – va fer un glop al suc, però va tornar a deixar el got sobre la taula de sobte – Ah! He estat pensant una cosa aquest matí. – la Chloe se'l va mirar sorpresa. La seva inesperada exclamació l'havia espantada. - Hauríem d'anar a comprar.

- Mm... D'acord? – després del seu petit crit, no s'esperava que digués allò tan banal. Era estrany que s'hagués passat tot el matí pensant només en que havien d'anar a comprar.

- Em refereixo a que, imagina't que ens confinen. – la cara d'ella expressava un clar “No passarà”. – Imagina't-ho. Potser no podem sortir a comprar en uns dies. O potser tanquen alguns supermercats. – la Chloe va fer rodar els ulls, a la vegada que somreia en sentir les paranoies de l'Edu. – Estaria bé que hi anéssim per si de cas. De veritat. Mai se sap.

- Bé... Si vols anem-hi. Tampoc tenim res millor a fer. – va riure.

Quan van haver acabat d'esmorzar, es van acomiadar de l'Akra i van sortir del pis despreocupadament. El gos, encara desconcertat després dels dos dies d'activitat inusual que portaven, no va tenir més remei que esperar-los sol al pis. Mentre l'Akra s'ajeia al sofà amb el cap baix, la Chloe i l'Edu baixaven les escales amb rapidesa, competint per veure qui arribava primer a la planta baixa. Les seves passes (i salts) ressonaven per tot l'edifici, però els era ben bé igual. Realment eren ja les onze, així que segur que la resta de veïns ja estaven desperts.

- Copilot! – la Chloe va arribar a l'entrada del pis uns segons abans que el seu company. Es va repenjar al marc de la porta que donava al carrer, esperant a l'Eduard mentre recuperava l'aire. Solien “barallar-se” per decidir qui anava de copilot cada vegada que sortien de casa amb cotxe, així que aprofitaven la seva petita competició per decidir-ho de forma justa. Acostumava a guanyar la Chloe, i aquesta vegada no va ser diferent.

L'Edu va tancar la porta del cotxe amb un cop sec, mentre la música que havia escollit la seva companya de pis per acompanyar el trajecte ja inundava el vehicle. Avantatges d'anar de copilot. Ella cantava i ballava al ritme de les seves cançons preferides. Ell feia veure que s'enfadava per haver perdut la cursa, rient per sota el nas.

Tres cançons més tard ja eren al pàrquing soterrani del supermercat. No estava massa ple. Bé, potser una mica tenint en compte que ni tan sols era cap de setmana. I que eren dos quarts de dotze. Però tots dos ho van passar per alt.

Es van dirigir amb calma cap a les escales que portaven a la primera planta i van pujar-ne els esglaons, encara entre bromes i rialles. L'expressió els va canviar per complet en veure el panorama de dins del supermercat. El primer que van fer, automàticament, va ser mirar-se l'un a l'altre. Perplexos, preocupats, estranyats. Espantats. Segons més tard, la seva mirada va tornar a l'interior del supermercat. Van anar passant els ulls per les diverses escenes que hi estaven succeint simultàniament; a les caixes s'hi acumulaven cues de més de quinze persones, totes elles amb els carretons plens a vessar i expressions d'incomoditat i nerviosisme. La gent es movia amb pressa pels passadissos, com si perdre un segon fos sinònim de quedar-se sense provisions. Agafaven el menjar de les prestatgeries amb violència, barallant-se per aquells productes dels quals en quedaven poques unitats.

Aquell panorama els va recordar a l'apocalipsis que tantes vegades havien vist en pel·lícules. Però era molt diferent veure aquella desesperació asseguts al sofà de casa entre mantes que viure-la en primera persona.

Van agafar un carretó i van travessar les portes automàtiques amb certa por. Realment ells havien arribat amb calma, rient i cantant al cotxe com si tot el que els rodegés seguís igual que sempre. Sí, d'acord, les escoles havien tancat i semblava que alguna cosa estava a punt d'esfondrar-se. Però l'Edu i la Chloe no s'havien deixat portar encara pel pànic.

Encara.

Un cop van ser dins, es van sentir abraçats per l'ambient tens que s'hi respirava. De sobte, semblava lògic que tothom es mogué desordenadament pels estrets passadissos del supermercat. Talment com si

aquella desesperació fos contagiosa. Com si havent-s'hi endinsat fos impossible sortir-ne. Com si et xuclés el seny tan sols en apropar-t'hi massa.

El primer que van notar era que tots dos caminaven a un pas més lleuger del que estaven acostumats, impulsats per les corregudes de les que estaven sent testimonis. Amb el carretó a les mans, l'Edu va encaminar les seves passes cap al passadís on es trobava el menjar de gos. La Chloe li seguia el ritme. Ja gairebé hi eren quan una dona gran va passar pel seu costat amb cara de mala lluna i la va empentar descarament, fent-li perdre l'equilibri i obligant-la a allargar un braç per recolzar-se a l'espatlla de l'Edu. Aquest va frenar el ritme gairebé frenètic que portava per comprovar si estava bé.

- Sí, sí, no pateixis. – va dir, a la vegada que estirava el coll per veure on era la dona. Ja havia arribat al fons del passadís. I, tenint en compte l'expressió de dolor d'una nena que s'abraçava el turmell, havia anat empentant a altres persones pel camí. – Què deu buscar?

- Qui? – es va girar bruscament, dirigint la mirada cap allà on ella tenia els ulls fixats.

- Aquella dona del fons, la que acaba de girar a la dreta. M'ha empentat, per això gairebé caic.

- Bé, tothom sembla desesperat. No és estrany.

Només acabar de dir això, dos nois més van passar corrents a pocs metres d'on s'havien aturat, en la mateixa direcció que la dona de feia uns segons.

- Ara ja comença a ser-ho. – es va corregir.

Inevitablement, van encaminar-se amb passes àgils cap allà on semblava anar tothom. En veure'ls córrer, un parell de persones més es van unir al que s'havia convertit en alguna espècie de cursa. Ningú semblava tenir idea d'on es dirigien, però tothom es deixava portar, pensant que si tanta gent buscava alguna cosa en concret ells també ho necessitaven. Era absurd, però realment sentien la necessitat de sortir del supermercat amb allò que ni tan sols sabien què era.

Igual que, en rebre 354 missatges la nit passada, la Chloe havia pensat que segur que succeïa alguna cosa important. Quants més missatges, més seriós semblava.

Quantes més persones el volien, més indispensable semblava el producte.

I consumits per aquest pensament, una multitud considerable s'amuntegava damunt del...

Paper higiènic?

Era l'últim que s'esperaven. Van mirar al seu voltant, contemplant els rostres d'aquells que els havien seguit fins allà, i certament semblaven tots igual de sorpresos. Tot i així, després dels pocs segons que van tardar en reaccionar, es van unir a la petita batalla campal que tenia com a trofeu un paquet de paper higiènic. Se'ls arrancaven entre ells de les mans com si de sobte, i sense que ni l'Edu ni la Chloe se n'haguessin adonat, haguessin pujat el seu valor a milers d'euros. Era absurd. Absurd.

No obstant, l'Edu es va endinsar en la multitud, davant la mirada perplexa de la seva companya de pis, i al cap d'una estona en va sortir amb un paquet entre les mans. "Per si de cas", va dir. I tots dos van continuar la compra, procurant evitar empentes, deixant enrere el prestatge gairebé buit del paper higiènic.

Si la situació al supermercat hagués estat la mateixa de sempre, en comptes de l'absolut caos amb el que s'havien trobat, realment no haurien pensat en comprar paper higiènic.

Però s'havien deixat portar per l'efecte de pànic i necessitat que generaven les masses. Havien sucumbit a la xocant impressió que produïen els prestatges buits que s'alçaven a ambdós costats dels passadissos. Induïts a emportar-se a casa productes que no necessitaven només perquè tenien por que quan tornessin la setmana següent ja no hi fossin. Sobretot l'Edu, que ja havia sortit de casa preocupat per si aquella era

l'única oportunitat de sortir a comprar que tindrien en molt temps. La por, la incertesa. L'havien començat a rosegar en posar un peu al supermercat i havien acabat consumint-lo, manipulant-lo.

En tornant cap a casa, la Chloe es va oferir a conduir. No sabia perquè, però sentia que l'Edu no estava en condicions de fer el trajecte.

Potser perquè havia estat el primer en caure en aquella “trampa” amb la que s'havien trobat al supermercat. Sí, ella també havia acabat rendint-s'hi una mica, però per algun motiu havia aconseguit conservar la lucidesa més fàcilment que el seu company de pis.

Potser perquè tenia por que d'alguna manera el pànic el tornés a atacar a la carretera. No sabia què ni com podia passar, però no calia arriscar-se.

Durant el breu trajecte ell no va posar música. Anava de copilot (tal i com anhelava sempre) i havia optat per desaprofitar aquella oportunitat passant el viatge en silenci.

Un silenci que va trencar la Chloe passats tres minuts.

- Saps? La... la situació al supermercat... – es va aclarir la veu, aprofitant per fer una pausa – m'ha deixat amb mal cos. – va girar el cap un segon per observar la seva reacció, però ràpidament va tornar els ulls a la carretera.

Van passar uns segons fins que ell va respondre.

- A mi també. No m'esperava que la gent estigués tan... revolucionada.

La Chloe va posar l'intermitent, girant cap a la dreta i entrant al carrer on es trobava el seu pis.

- És a dir, ahir van tancar escoles i universitats... i avui sembla que tothom estigui desesperat, com si s'aproximés la fi del món. – va empassar saliva, buscant les seves pròximes paraules – I sí, ja sé que jo he estat el primer en dir-te que anéssim a comprar per si no hi podíem anar... – la Chloe va riure gairebé imperceptiblement. – Ei! De què rius?

El seu intent de semblar seriós, intentant apagar la riallada de la Chloe, només va servir perquè aquesta rigués encara més. Com no podia ser d'una altra manera, ell s'hi va unir.

- D'acord, sé que semblo súper hipòcrita. – van tornar a riure ple-gats – Però ja m'entens. Jo només volia anar a comprar, però la gent que hi havia al supermercat semblava que volguessin agafar provisions per si han de viure en un búnquer els pròxims vint anys...

La Chloe va tossir de forma incriminatória, encara rient, fent-li tornar a la memòria l'escena del paper higiènic.

- Ja ho sé! – va dir, allargant molt la última *e* – Ja sé que he agafat un paquet de paper higiènic només perquè tothom n'agafava un, però és que... he entrat en pànic!

Just després que acabés de parlar, la Chloe va posar el fre de mà i tots dos van sortir a la vegada del cotxe. L'edifici tan sols estava a pocs metres d'allà on havien aparcats. Es van repartir les bosses de la compra i van pujar al tercer pis per les escales, tal i com feien sempre. Encara reien recordant el “moment paper higiènic” (així és com van decidir anomenar-lo per la prosperitat) mentre feien girar la clau al pany. Tan sols en entreobrir la porta del pis, els va venir a rebre l'Akra, sacsejant la cua amb energia. Entre salutacions i carícies, la Chloe i l'Edu van deixar les bosses sobre la taula de la cuina i es van deixar caure al sofà. Cada vegada que tornaven de comprar feien el mateix. Solien acabar mentalment exhaustos, amb poques ganes d'ordenar la compra als armaris però amb unes ganes immenses d'estar una estona asseguts al sofà sense fer absolutament res. Ni tan sols parlaven. Només passaven uns quants minuts en silenci, recuperant forces. I aquesta vegada ho necessitaven més que mai. Sí, havien estat rient una bona estona, però tot i així sentien una feixugor que els demanava descansar.

L'Edu va aprofitar aquella pausa per reflexionar sobre el que havia passat al supermercat. Ell no ho veia només com una escena sobre la que riure de tant en tant i oblidar-se'n. I sabia que en realitat la Chloe

tampoc. Era plenament conscient que tots dos havien preferit afrontar la situació amb rialles abans que preocupar-se'n, però que en el fons sabien perfectament el que havien vist i viscut.

Aquell ambient de por i tensió tan dens amb el que s'havien trobat al supermercat només era l'inici del que serien dies (o setmanes, qui sap) d'incertesa i desesperació. Si només havien tancat centres educatius i la gent ja estava tan alterada, què passaria si acabaven confinant-los a casa? Ningú sabia a ciència certa fins a quin punt les circumstàncies millorarien o no, així que era una possibilitat no massa remota. No sortir de casa en dies o setmanes... de ben segur que seria una situació estranya. I, inevitablement, desencadenaria el caos. Tota aquella gent acostumada a sortir gairebé cada dia o aquells que amb prou feines posaven un peu a casa serien incapaços de suportar un sol dia tancats. Potser ni tan sols aguantaven unes poques hores.

Però bé, el que passaria els pròxims dies encara estava per veure.

La Chloe, en canvi, va passar els minuts ajaguda al sofà donant voltes a un tema considerablement més banal que el que rondava el cap de l'Edu. Què passaria amb la universitat? Com es suposava que havien de seguir les classes ara? Des de casa? Online? Ho veia complicat. I igual amb les escoles i instituts. No podien aturar el curs, no era una opció. Encara faltaven mesos per finalitzar el curs i molts continguts encara no els havien ni anomenat.

Realment cap centre educatiu estava preparat per afrontar la nova era que s'anunciava. Amb prou feines aconseguien incloure la tecnologia a les classes, de forma que basar la resta de curs en aquesta seria difícil. I els exàmens? Pel que semblava, fer-los presencials quedava descartat per complet.

Però bé, pensar en tot allò era feina de la universitat.

I tot i així, no podia evitar que tot el tema la preocupés.

Passats uns minuts, es van mirar entre ells a la vegada i es van aixecar amb mandra del sofà. Ja havien descansat una estona (si és que trencar-se el cap durant cinc minuts equivalia a *descansar*), ara els tocava endreçar la compra. Poc a poc, van anar traient tot el que havien comprat de les bosses, col·locant cada cosa a la nevera o al seu armari corresponent. Ho feien en silenci, pensar tant els havia deixat sense paraules.

Just després de guardar un paquet de formatge ratllat en un dels calaixos de la nevera, l'Edu es va girar i va trobar-se la Chloe a tan sols un pam. Només aleshores es va fixar en les ulleres que se li havien format sota els ulls aquella nit. No hi havia parat atenció en tot el dia, segurament perquè estava massa distret, però el seu rostre denotava cansament. En el fons, havia dormit poques hores, i de ben segur que les havia passat amb el cervell funcionant a mil per hora, donant voltes a tot el que estava passant (encara que fos en somnis).

I realment ell ni tan sols havia dormit. Però havent passat tot el dia atent a la nova situació que s'estava imposant, no havia arribat a sentir la pesadesa de la falta de son. Amb prou feines s'havia mirat al mirall aquell matí, així que no en tenia ni idea de si tenia aspecte cansat. De ben segur que sí.

Li semblava curiós pensar que, en unes altres condicions completament diferents, si el dia següent no hi hagués hagut classe a la universitat, tots dos haguessin dormit plàcidament, fins i tot moltes més hores que un dia normal. Però les circumstàncies que estaven vivint ho havien capgirat tot, aconseguint que dormissin menys hores tot i no tenir res a fer l'endemà.

I, en acabar d'ordenar la compra, es van adonar que realment no tenien absolutament res a fer. La universitat encara no els havia donat cap tipus d'indicacions a cap dels dos, de ben segur que perquè havia passat poc temps des que havien hagut de tancar i encara no sabien com gestionar la situació.

Què podien fer amb tantes hores lliures?

Una clara opció era optar per passar el dia entre el sofà i la cuina, matant el temps mirant pel·lícules i preparant els seus menjars preferits. Però en el fons ja ho feien gairebé cada cap de setmana. I si aquelles circumstàncies havien de durar gaire no es podien passar setmanes fent exactament el mateix. És a dir, res.

Havien de trobar alguna distracció. Però estaven massa aclaparats com per aconseguir que se'ls acudís alguna activitat que els pogués distreure suficients dies.

La Chloe es va llevar al seu llit, coberta amb el llençol fins al coll. No recordava haver caminat fins a l'habitació. Ni haver-se posat sota els llençols. Tenia clar que, igual que el dia anterior, ella i l'Edu s'havien quedat fins tard mirant la televisió. Pel que semblava, s'havia adormit al cap d'una estona i segurament l'Edu l'havia portat en braços al llit. O això era el que suposava. Era el més lògic. Altra vegada, no va poder evitar pensar que era impossible imaginar un company de pis millor que ell. Havien desenvolupat una relació molt diferent que la que tenien amb la resta de gent. No només eren amics, ja que la Chloe tenia clar que si hagués hagut de conviure en un pis diminut amb algun dels seus millors amics de la universitat li hagués estat impossible. Calia alguna cosa més que amistat per poder conviure amb algú. No sabia el què, però era el que havia aconseguit amb l'Edu.

Es va aixecar del llit ràpid. Massa ràpid. Durant uns segons va notar una estranya sensació de mareig, causada per haver-se posat de peu a massa velocitat. I aleshores li va arribar una dèbil melodia a les orelles. La televisió, va pensar. Recolzant-se a la paret per evitar caure amb un moviment maldestre dels peus, es va dirigir cap al menjador. Va cloure els ulls varies vegades en entrar a la sala, intentant adaptar-se el més ràpidament possible a la llum que entrava per les finestres. Però quan els va obrir del tot es va adonar que al menjador no hi havia ni una ànima. Ni tan sols l'Akra, que acostumava a passar gran part del dia allà,

entre becaines al sofà i estones de xafarderia a través de la finestra. L'únic que jeia sobre el sofà eren les mantes amb les que s'havien protegit del poc fred que feia la nit anterior. I la televisió estava apagada. Va girar cua amb passes pesades, encaminant-se altre vegada cap l'obscur passadís que ja havia recorregut feia uns segons. Tan sols a mig recorregut, es va entrebancar amb les seves pròpies cames. Ja hi estava acostumada, era el pa de cada matí. Tenia les cames plenes de blaus de les caigudes que es propinava a si mateixa cada dia abans de marxar a la universitat. Just abans que el seu rostre i el fred parquet es trobessin, va aconseguir estirar un braç i suavitzar la caiguda, quedant estirada davant la porta de l'habitació del seu company de pis.

Sentia alguna cosa. I ja havia comprovat que no provenia de la televisió. Notes suaus s'escapolien pel petit forat de sota la porta de l'habitació, esmunyint-se cap a les orelles de la Chloe, desconcertant-la en no ser capaç de reconèixer d'on provenien. Encara estesa de bocaterrosa sobre el parquet, va donar una petita empenta a la porta per obrir-la. El pany va cedir amb facilitat, el que la va fer obligar a afegir “canviar el pany” a la seva interminable llista mental de desperfectes del pis. Ràpidament es va trobar amb els ulls de l'Akra, que l'observaven amb un posat d'estranyesa des del costat del llit. Arrufava el morro, però la seva expressió sorpresa no va durar massa. De ben segur que ja estava acostumat a presenciar escenes d'aquell tipus per part de la Chloe. Des de sobre el llit, l'Edu cenyia el front, sense entendre quina situació havia portat a la seva companya de pis a obrir la porta sense aixecar-se del terra, però no podia dissimular el somriure que se li escapava sota el nas.

- Què fas? – va eixamplar el seu somriure.

- Això tu. He sentit... alguna cosa. – va allargar el coll tant com va poder des de la seva posició per intentar esbrinar d'on provenia la música que havia sentit feia uns segons. I que havia parat tan bon punt havia obert la porta. No li va costar massa veure l'instrument de fusta que jeia

sobre la falda de l'Edu, reflectint sobre la tapa envernissada la poca llum que proporcionava la làmpada de l'habitació. – La guitarra!

Es va posar de peu en menys d'un segon, amb un moviment brusc i maldestre. I es va acostar cap on era l'Edu.

Es va asseure sobre el llit amb les cames creuades, de sobte emocionada. Feia molt temps que no veia aquella guitarra. Portava des que havia arribat al pis tancada a l'armari de l'habitació del seu company. L'havia tret tan sols el dia que ella s'havia instal·lat, per acompanyar el primer sopar que compartien junts. Aquell dia havien descongelat unes pizzes al forn i les havien engolit al balcó, entre melodies de guitarra i anècdotes que els ajudaven a conèixer-se més. I a partir d'aleshores l'havia amagada permanentment al fons de l'armari, entre jaquetes d'hivern massa gruixudes pel temps que feia i carpetes enormes d'apunts antics de la universitat.

- Sí... He pensat que era un bon moment per recuperar-la. – subjectava l'instrument amb delicadesa mentre parlava, com si el mínim corrent d'aire que entrava per la finestra de l'habitació pogués fer-lo caure del llit. Com si la seva respiració fos suficient per fer-lo bocins. – Tenint en compte que aquests dies tindrem tot el temps del món per fer qualsevol cosa, se m'ha acudit reprendre el que vaig deixar en començar la uni aquest any.

Ella el va mirar estranyada. En començar la universitat? Ho havia deixat molt abans, quan l'estiu encara no havia arribat al seu final.

- Però... quan vaig arribar jo ja no tocaves. I això va ser... – va començar a comptar amb els dits – el 20 d'agost. Encara faltava més d'un mes per començar.

- Ho sé. És que... vaig preferir acomiadar-me amb temps. Cada any em passa el mateix, aprofito l'estiu per passar hores fent música i quan està a punt d'arribar setembre, el mes de tornada a la rutina, ho abandono perquè veig a venir que no tindré més temps. I realment no en tinc. La universitat m'ocupa matins i tardes i a la que tinc una estona lliure aprofito per no fer res. No ho sé.

Ella va assentir lleugerament amb el cap quan va acabar la frase.

- Així que tornes a fer música.

- Bé, tan sols fa unes hores que he tret la guitarra del fons de l'armari. – va riure – No és tan fàcil.

La conversa va seguir amb un reguitzell de preguntes per part de la Chloe, cada vegada més interessada en aquella faceta del seu company de pis que encara no havia tingut oportunitat de conèixer. Va descobrir que quan anava a l'institut formava part d'un grup de música que havia creat amb els seus amics, però que l'havien dissolt en començar batxillerat, preocupats per si les tardes tancats al soterrani d'un d'ells els prenién temps d'estudiar. Un tocava la bateria, un altre cantava, un tocava el saxo. Però havien deixat de veure's tan bon punt van marxar a la universitat, cadascun per la seva banda, deixant enrere aquell projecte que havien començat feia uns anys amb aquella il·lusió ingènua que els deia que arribarien lluny. Fins i tot havien gravat un disc amb cinc o sis cançons, del quan n'havien fet una dotzena de còpies i n'havien venut només dues. L'Edu encara en guardava una, però feia anys que la donava per perduda. Devia estar submergida en aquell immens caos que amagava el seu armari.

Ella seguia preguntant, encuriosida, i ell continuava responent i narrant històries, emocionat. Es notava que els dies que havia passat acariciant música amb les puntes dels dits sempre havien estat els seus preferits. Mentre parlava, abraçava la guitarra amb naturalitat, fent-la cabre perfectament entre el pit i els braços. Com si tots dos haguessin estat creats per encaixar, per abraçar i ser abraçats, talment com dues peces de puzzle que necessiten l'una de l'altra per tenir sentit. No podia evitar mirar-se'l embadalida mentre parlava, la brillantor que transmetien els seus ulls era addictiva.

Tan de bo formar part d'allò, pensava. Tan de bo poder aferrar-se a alguna cosa amb tanta intensitat com l'Edu subjectava la guitarra. Li agradaven moltes coses, sí. Sortir amb les amigues, passar tardes a la

cuina i acabar amb les mans enfarinades i els marbres bruts, cantar a la dutxa i murmurar melodies mentre caminava pel centre de la ciutat amb els auriculars posats. Però res de tot allò li il·luminava la mirada com havia fet aquell instrument amb l'Edu durant anys.

El so d'un estómac rugint els va recordar que encara no havien dinat. La Chloe ni tan sols havia esmorzat. L'Edu es va aixecar amb calma del llit, deixant la guitarra amb delicadesa dins la funda i tancant la cremallera amb dits hàbils.

- Sopa?

Un cop a la cuina, ella va obrir un armari qualsevol i en va treure el primer que va trobar, mostrant-ho al seu company de pis amb expressió interrogant. Aquest li va correspondre amb un moviment afirmatiu del cap.

Perfectament coordinats després de desenes (o més aviat vintenes, fins i tot cinquantenes) d'àpats preparats conjuntament, van tenir l'olla al foc en tan sols uns segons. Vuit minuts més tard, seien a la taula amb un plat fumejant de sopa davant dels nassos. Mentre dinaven, van seguir parlant una estona del grup de música abandonat de l'Edu, passant a parlar al cap d'uns minuts del tema que s'havia convertit en obligatori durant cada àpat. El virus. Les escoles tancades. Encara no tenien gens clar com seguiria el curs universitari, però intentaven no preocupar-se'n massa i anar-ho veient sobre la marxa. Alguna solució hi hauria.

Amb els estómacs ja plens, van deixar els plats i coberts al rentaplats i van tornar a fer cadascun la seva, endinsant-se en l'activitat que els mantindria entretinguts durant la tarda. Per suposat, l'Edu es va tancar altra vegada a la seva habitació, tornant a col·locar la guitarra entre els seus braços. La Chloe, en canvi, no tenia gens clar com passar l'estona. Sentia que no feia res productiu, passant les tardes davant de la televisió o intentant llegir algun llibre sense aconseguir concentrar-s'hi,

però tampoc es sentia prou motivada com per ser productiva. Era com un peix que es mossegava la cua. I al no saber com sortir d'aquell cercle tan repetitiu, va tornar a endinsar-se entre els coixins del sofà com el dia anterior.

Portada per la inèrcia, va encendre el televisor i va començar a reproduir la sèrie que havia estat seguint aquells dies. Fins que pocs minuts més tard es va obligar a apagar-lo altra vegada, veient que feia estona que havia perdut per complet el fil del que hi passava. Només veia persones movent-se amunt i avall sense sentit, enllaçant paraules que semblaven buides de significat.

Va deixar que la seva mirada es perdés en l'ara negra pantalla del televisor.

Aleshores, una melodia coneguda se li va escolar cap a les orelles. Va tardar mil·lèsimes de segon en reconèixer-la. Era la cançó que havia sentit a la ràdio just el dia abans que els confinessin, la que havia estat taral·lejant mentre rentava els plats la nit que va començar a rebre misatges sense ordre ni concert. Aquell dia, la mateixa melodia que ara sentia sortir de l'habitació de l'Edu li havia estat rondant el cap sense parar, acompanyant-la durant tota la tarda sense poder desenganxar-se'n.

Ara la recordava amb nostàlgia. Com si fos un record més de quan encara res havia començat a canviar.

Gairebé inconscientment, va començar a murmurar la lletra de la cançó, a la vegada que acords i melodies creuaven el petit tros de passadís que separava l'habitació de l'Edu del menjador. Segons més tard es va aixecar, fent aquella distància cada vegada més i més curta. Fins que es va plantar davant la porta del seu company de pis. Tal i com havia fet aquell matí, amb la diferència que ara es sostenia sobre els dos peus en lloc d'estar ajaguda sobre el parquet.

Va obrir la porta amb suavitat, intentant fer el mínim soroll possible per tal que l'Edu no s'adonés de la seva presència i seguís tocant aquella melodia ininterrompudament. Per sort, el pany semblava estar de part

seva i va cedir silenciosament, sense delatar-la. Es va quedar de peu al costat de la porta. L'Edu estava tan concentrat en la guitarra que encara no l'havia vista. Va seguir tocant amb calma, assegut boca amunt sobre el llit i amb els ulls tancats, explicant a través de les cordes aquells sentiments que a vegades semblava contenir. Passava els dits suaument per l'instrument, fent semblar fàcil el que segur que li havia costat anys de pràctica.

Va preferir no acostar-s'hi, fent d'única espectadora del concert improvisat del seu company de pis. Durant els pròxims minuts, aquest va continuar tocant aquella melodia repetidament, fent-hi variacions cada vegada, fent-la cada vegada més seva. Fins que, passada una estona, la Chloe no va poder evitar començar a taral·lejar-la. Tal i com havia fet feia uns minuts asseguda al sofà del menjador.

Tan sols havia cantat una nota quan la melodia provinent de la guitarra es va interrompre. Va cessar.

L'Edu la mirava fixament.

- Quanta estona portes aquí? – la seva expressió d'estranyesa demostraven que havia estat realment sigil·losa en entrar a l'habitació.

- Només uns minuts. – va respondre ràpid, ara preocupada per si escolar-se sense permís a la seva habitació l'havia fet enfadar – És que... he sentit que tocaves aquesta cançó i no he pogut evitar acostar-me per escoltar-te. De veritat que ho sento per haver-te interromput. – mentre parlava, es va anar atansant cada vegada més a la porta, encara oberta, dirigint-se al passadís. Preferia marxar ella abans que l'Edu la fes fora. Potser no havia estat massa bona idea escolar-se en un moment que potser el seu company considerava massa personal. – Ja me'n vaig.

- No, no! No cal. – la Chloe ja tenia un peu al passadís. Es va girar, sorpresa, arrufant les celles sense entendre res. – Queda't, si vols. Pots cantar mentre jo toco. O simplement pots quedar-te a escoltar, si et ve de gust.

Les seves últimes frases la van fer alçar les celles encara més. És clar que li venia de gust. Des que aquell matí havia sentit notes soltes

des de l'altra banda de la porta, estirada al terra del passadís, havia estat desitjant formar part d'allò. Era l'únic en el que havia estat pensant mentre sentia a l'Edu parlar del seu grup de música, de les hores que passava amb els seus amics creant i deixant-se portar. Volia saber el que es sentia. El que significava passar temps amb la música. I no només escoltant-ne al cotxe o abans d'anar a dormir, sinó creant-la, tornant seves melodies encara que ja existissin.

Amb un somriure d'orella a orella, va seure emocionada just davant del seu company de pis. Aquest va tornar a col·locar les puntes dels dits sobre la guitarra i va fer sonar els primers acords de la cançó. Aquelles poques notes van ser suficients per fer eixamplar encara més el seu somriure. Es balancejava al ritme de la música mentre esperava sense pressa que li toqués cantar, deixant-se reconfortar pel càlid so de la guitarra. Va agafar aire a poques notes de la seva entrada i, acompanyada per la mirada d'un Edu expectant, va començar a cantar amb dolçor. La veu li sortia del més profund dels pulmons amb facilitat, com si fos un suau fil de llana que anava estirant sense esforç a la vegada que recitava la lletra de la cançó.

Li agradava. Sentir-se rodejada de música. Com la seva veu i la guitarra semblaven encaixar a la perfecció. Com se li eriçava la pell amb cada acord. Li agradava formar part d'allò. De la música.

Durant els pròxims minuts, van seguir estirant el fil d'aquella cançó. Cadascun estirava el seu, a la vegada que l'entreteixia amb el de l'altre. Ambdues melodies s'enllaçaven i es separaven contínuament, donant lloc a un garbuix curiosament coherent. Un teixit sorprenentment uniforme, tenint en compte que mai abans havien creat música junts. Mai havien provat de fusionar veu i guitarra. Feia mesos que aquell instrument no abandonava l'armari. Ella tan sols cantava al cotxe mentre escoltava la ràdio i de tant en tant a la dutxa. I d'alguna manera, encara no sabien com, havien aconseguit treure's la pols l'un a l'altre i encaixar inexplicablement.

El primer que van fer quan va acabar la peça va ser mirar-se l'un a l'altre fixament. La sensació de màgia de feia uns segons encara estava suspesa en l'aire, mantenint l'ambient ple de pau tot i haver tornat al silenci.

Fora ja era fosc. La claror de feia unes hores havia donat pas a milions de minúscules estrelles que els observaven a través de la petita finestra de l'habitació. A través del vidre, van veure com tots dos somreien, incapaços d'esborrar aquella nova corba dels seus rostres. Van seguir observant mentre s'alçaven del llit, l'Edu amb la guitarra a les mans, i es dirigien al menjador. Els diminuts punts de llum els van seguir fins allà. Semblava impossible desenganxar els ulls del descobriment que acabaven de fer els dos companys de pis. Temps. Era el que els havia fet falta. Temps lliure per provar coses noves, per recuperar antigues distraccions que havien quedat abandonades per culpa d'una rutina asfixiant. Un cop al menjador, tots dos van dirigir els ulls al balcó del fons de la sala. Seguidament, es van mirar l'un a l'altre. Estaven pensant el mateix? Possiblement. Els ulls els brillaven, i no només a causa del reflex de les estrelles.

La Chloe per fi havia trobat allò que feia espurnejar les seves pupil·les.

Sense necessitat d'intercanviar paraules, van sortir junts al balcó. Cadascun es va asseure en una de les cadires que n'ocupaven gran part de l'espai. La llum ataronjada d'un fanal descansava sobre seu, fent brillar la fusta envernissada de la guitarra.

El carrer on vivien era estret, els balcons quedaven uns davant dels altres a no massa distància. Gràcies a això els veïns s'havien anat coneixent entre ells, coincidint quan sortien a prendre el sol els diumenges al matí, quan regaven les plantes, quan llegien el diari al balcó aprofitant l'ambient agradable de les tardes de tardor. Era així com l'Edu i la Chloe havien conegut a aquell home gran del pis que quedava just davant del seu, que vivia sol des de feia uns anys i es podia passar hores al balcó

parlant amb els veïns o amb qualsevol persona que passés pel carrer. De la mateixa manera havien conegut als veïns de sobre i als seus fills petits, a l'estudiant de dret del pis de la dreta, a la parella recent casada que vivia a l'esquerra.

Igual que feia uns minuts a l'habitació, l'Edu va començar a tocar els acords que iniciaven la cançó. El so de la guitarra destacava sobre el silenci del vespre, de forma que varis veïns van començar a treure el cap per les finestres, intentant ubicar la procedència de la música. Aleshores la Chloe va començar a cantar. Aquesta vegada, sent el segon cop que interpretaven junts aquella peça, va cantar amb encara més confiança, volent tornar a viure aquella màgia que ells mateixos construïen. Els veïns van començar a sortir els balcons. L'home gran, la família amb nens, l'estudiant, la parella. Alguns d'ells portaven els plats del sopar entre mans, d'altres tot just posaven un punt de llibre entre les pàgines de la història que estaven llegint. I tots ells sortien al balcó a escoltar-los.

Quan la cançó va arribar al seu final, l'estret carrer il·luminat tan sols per un parell o tres de fanals es va omplir d'aplaudiments i somriures.

Aquell breu concert improvisat enmig dels dies tan estranys que començaven a viure havia fet recuperar l'esperança a molts. Havia fet somriure a tots aquells que pensaven que res podia sortir bé, que estaven tan sols a l'inici del que seria un malson. Potser tenien raó. Potser no. Però aquella estona de música va aconseguir que deixessin de pensar-hi. Pels més petits, allò havia estat la millor manera de trencar la nova rutina que començaven a establir aquells dies. Un concert totalment inesperat, alegre, ple d'il·lusió.

A partir d'aquell vespre, les nits de divendres es van convertir en nits de concert. La situació cada cop era més dura, però la música aconseguia tornar els somriures al veïnat, encara que fos tan sols durant aquella estona de distracció.

Cada setmana més aplaudiments. Més veïns cantant al ritme de la guitarra. Més música.

Més somriures plens de “*tot anirà bé*”.

1500,36 km

Feia ja mitja setmana que havia marxat, concretament 4 dies i 4 hores. Era l'únic en el que podia pensar la Raquel, en les hores que feia que no el veia. Feia exactament 100 hores que no reien junts, 600 minuts sense veure com li sortien aquells petits clotets sota els ulls quan somreia, 360000 segons sense sentir l'escalfor de les seves mans juntes quan seien al sofà per mirar aquella sèrie que tant els agradava.

I no era la primera vegada que marxava, no. Des que havien llogat l'apartament entre tots dos, invertint-hi tot el que havien estalviat des que eren adolescents, l'Arnau ja havia marxat de viatge d'empresa quatre vegades. I sí, cada cop que marxava deixant a la Raquel sola al pis, ella el trobava a faltar. I molt. Cada cop més. Però amb l'esperança (o més aviat la certesa) que tornaria aviat, els dies se li feien més lleugers.

La diferència era que aquesta vegada res era cert.

Per què va haver de marxar justament aquella setmana?

Quan conduint cap a l'aeroport escoltant el seu grup preferit a tot volum, cantaven i reien tant fort com podien, cap d'ells pensava que passaria tant temps fins que podrien tornar a deixar-se la veu al cotxe junts.

Quan el va anar a acomiadar a l'aeroport, abraçant-se davant les incòmodes cadires de la terminal, cap dels dos pensava que tardarien tant temps a abraçar-se de nou.

Quan l'avió cap a Berlín estava a punt d'enlairar-se i l'Arnau enviava un últim missatge a la Raquel just abans d'apagar el mòbil, en cap moment se'ls va passar pel cap que aquell viatge seria molt més llarg del que esperaven.

L'Arnau va agafar aquell avió cap a Alemanya amb la intenció de passar uns dies visitant una fàbrica que produïa retrovisors per la seva empresa. Però passada la segona nit, durant el generós esmorzar que oferia l'hotel on s'allotjava, el recepcionista de l'hotel va anunciar que el país acabava d'entrar en quarantena. Per l'Arnau, aquella notícia va ser com un cop de puny a l'estómac, com si el món comencés a ensorrar-se a poc a poc. La vista se li tornava borrosa per moments i, amb la mirada clavada en el croissant que encara no havia tastat, només podia pensar en la Raquel, en com de sola es devia sentir i que tot això era únicament culpa seva.

Aquella nit no va dormir. Si aquell maleït virus no hagués arribat mai allà on es trobava, l'endemà s'hagués hagut de llevar a les sis del matí per anar a esmorzar amb el director de la fàbrica. S'hauria despertat de mal humor, amb els ulls plens de lleganyes i aquell mal de cap insuportable que li provocaven els viatges en avió. S'hauria vestit amb la seva millor camisa, tardant gairebé cinc minuts a cordar tots el botons degut a la falta de destresa causada per la son. Hauria mirat el rellotge i, tot i faltar encara mitja hora per la seva trobada, hauria pensat que arribava tard i hauria escollit la primera corbata que hagués vist per no perdre temps, tot i estar segur que més tard es penediria de no haver agafat la de rombes. Aleshores hauria corregut cap al metro i, un cop dins el vagó, s'hauria adonat que li sobrava un quart d'hora.

Però ja no passaria res de tot això. Per culpa d'aquell virus no podria sortir de l'hotel fins vés a saber quantes setmanes.

El rellotge ja marcava les 4 de la matinada i encara no havia parlat amb la Raquel. Portava tota la nit donant voltes a què li diria, a com li explicaria la situació sense ferir-la. Però, digués el que digués, ella seguiria estant sola al pis i ell a 1500,36 kilòmetres.

També sabia que, si no parlava amb ella aviat, s'adonaria que passava alguna cosa i acabaria assabentant-se'n per si sola. Era plenament conscient que no servia de res endarrerir l'inevitable.

Amb un sonor *tac* l'agulla del rellotge va passar a marcar les 5. Els seus pensaments cada vegada eren més confusos, el seu cos ja no aguantava més estona despert. Els ulls se li tancaven sense demanar permís, cada vegada que les seves parpelles es trobaven l'Arnau les obligava a separar-se. Fins que va caure rendit.

El va despertar el constant *ring* del mòbil, que omplia l'habitació amb aquell so estrepitós. Sobresaltat i amb la visió borrosa, es va aixecar per respondre la trucada. Agafava el mòbil amb por, plenament conscient de la conversa que estava a punt de tenir lloc.

- Hola?

A l'altra banda de la línia només es va sentir un sospir.

- Raquel? – la seva veu sonava ronca, fent-li difícil amagar que s'acabava de llevar.

- Hola.

Si hagués hagut d'ordenar tots els records que li van sobrepassar la ment només sentint la seva veu, li hagués estat completament impossible. Moments que havien passat junts abans que ell trepitgés les terres alemanes viatjaven pel seu cap a milers de fotogrames per segon, recordant-li el seu somriure, la brillantor dels seus ulls quan el sol els acariciava, les gairebé inapreciables pigues que li cobrien les galtes com petites gotes de xocolata.

Sabia que li devia una explicació, però no sabia com treure el tema que tant el preocupava.

- Escolta, abans que diguis res... necessito explicar-te una cosa. Fa hores que li dono voltes i... bé, no tinc massa clar què fer...

- Arnau. Tranquil·litza't, ja ho sé tot. Ho he vist per les notícies i, coneixent-te, sabia que et sentiries culpable per tot el que està passant. Només volia que sabessis que no passa res, l'únic que importa ara mateix és que tots dos estem bé.

- Sí, ho sé, però... com pots estar tan tranquil·la? Ens separen 1500 quilòmetres, potser passen setmanes, fins i tot mesos, abans que ens tornem a veure, i...

- No, Arnau, no. Estàs imaginant la situació pitjor del que realment és, d'acord? Abans que segueixis entrant en pànic, és molt probable que puguis tornar a ser a casa d'aquí poc. He llegit al diari que només cal fer algunes trucades, omplir uns quants papers...

Mentre la Raquel encara parlava, l'Arnau es va alçar del llit d'un bot. No sabia en quin moment s'hi havia assegut, només recordava haver-se aixecat minuts abans per agafar la trucada.

Va córrer cap a l'escriptori, amb el telèfon fent equilibris entre l'orella i l'espatlla, i va obrir el portàtil amb moviments maldestres, fent caure sobre el parquet una pila de documents de la feina.

- Arnau? Què està passant? Em sents?

- Sí, sí, tranquil·la. He pensat que quan abans comenci els tràmits abans podré tornar, així que... així que ara estic encenent l'ordinador per... Estàs rient?

A l'altra banda de la línia, la Raquel reia de forma gairebé imperceptible. L'Arnau se la podia imaginar, tapant-se la boca amb una mà mentre amb l'altra agafava el telèfon, amb els ulls envoltats de les petites arrugues que se li marcaven quan reia i les pupil·les lluent. No entenia perquè havia començat a riure sense motiu aparent, però li agradava pensar que, al contrari que ell, seguia veient el costat positiu de la situació.

- És només que... n'estàs fent un gra massa. Ja veuràs com tot anirà bé, de veritat. —se li va escapar una suau riallada — Primer vesteix-te, menja alguna cosa... Quan estiguis més calmat t'ajudo amb els tràmits, d'acord? Sé que t'acabes de llevar, et conec prou bé per saber que encara han de passar uns minuts fins que pensis amb claredat, així que truca'm quan et vagi bé.

- D'acord... I gràcies. Per trucar, per... bé, per seguir optimista a pesar de la situació. T'estimo.

- Jo també t'estimo. Fins després.

Va ser ella qui va penjar. L'Arnau es va quedar uns minuts amb la mirada fixa a la pantalla de l'ordinador, reflexionant sobre tot el que havia dit la Raquel.

Podria tornar. Aviat. Només calien unes trucades, uns documents... I tornaria a ser a casa. Casa. Com ho trobava a faltar. Realment no feia tant temps que havia marxat, però la sensació d'inseguretat, de no tenir clar quan tornaria a trepitjar el pis que tant enyorava o veure aquelles persones a qui tanta estima tenia, feien que semblés que havia passat una eternitat des que havia pujat a aquell avió.

Semblava que la Raquel veia la llum al final del túnel, però ell creia que el fi encara quedava lluny, que tan sols es trobaven al principi. Volia creure que les gestions anirien ràpid, que en pocs dies podria ser a l'aeroport agafant un vol de tornada a casa. Però mai havia estat partidari de fer-se il·lusions. Els seus amics i família sempre l'havien titllat de pessimista, tot i que ell preferia definir-se com a *realista*. Sabia que els processos burocràtics mai eren àgils, que sempre solia haver-hi complicacions, de forma que optava per començar a fer-se la idea que encara passarien dies fins tornar a la normalitat.

Baixava les escales amb passes nervioses, intentant no parar atenció al repicar de les seves sabates contra els esglaons de marbre. Un cop a la planta baixa, es va dirigir al menjador, disposat a fer cua per esmorzar. Però quan va ser al vestíbul, es va trobar amb una situació que fins al moment només havia vist a les notícies.

La planta baixa sencera s'havia transformat en un complet caos; dotzenes de turistes s'amuntegaven sobre els taulells de recepció, exigint explicacions als recepcionistes que, amb expressions de clar desconcert, intentaven posar calma. La multitud d'estrangers arribava a l'entrada de l'hotel, on vàries famílies s'havien aglomerat buscant un racó relativament tranquil per fer algunes trucades, la majoria de les quals acabaven en crits.

Cada vegada més confós, l'Arnau va intentar creuar el vestíbul, en busca d'algú que el posés al corrent de la situació. Intuïa que el mal humor dels turistes es devia a que no es podia sortir del país, però no li trobava sentit al fet que descarreguessin la seva ràbia contra els treballadors de l'hotel. Posant-se de puntetes, per fi va aconseguir albirar un cambrer a l'altra banda del vestíbul. Portava una safata plena de petites tasses, que de ben segur que contenien cafès ben carregats per a tots aquells que, com l'Arnau, no havien pogut aclucar els ulls en tota la nit.

- Ei! – l'Arnau va començar a agitar els braços enlaire, intentant cridar l'atenció del cambrer, sense èxit.

Amb decisió, es va anar obrint pas entre els turistes amb els colzes, ignorant els insults i males mirades que li llançaven. A la vegada, el cambrer s'allunyava cada cop més, totalment aliè a la desesperació de l'Arnau, fins que va arribar al menjador. Allà va frenar, passant de taula en taula per servir cafè a aquells que havien aconseguit mantenir suficientment la calma, que havien decidit esmorzar en lloc de passar el matí cridant al personal de l'hotel.

I per fi l'Arnau el va atrapar. Es va plantar davant seu amb una mà al pit i la respiració agitada, en busca de respostes.

- Perdoni... – amb prou feines li sortien les paraules. – Què està passant? Acabo de baixar ara de l'habitació i no entenc res de res.

El cambrer se'l mirava sense dir res, perplex, arrufant el front com si no entengués la pregunta.

- Entschuldigung? - va dir passats uns segons, arrugant encara més les celles.

Aquella paraula va fer que a l'Arnau se li encengués la bombeta, fent-li recordar que era a Alemanya. Ho havia oblidat completament. Realment tenia raó la Raquel quan deia que no podria pensar amb claredat fins haver menjat alguna cosa, fins i tot ell mateix es sorprenia veient com de despistat estava. Com pretenia que un cambrer alemany l'entengués si li parlava en català?

Que fàcil seria tot si ja estigués a casa. Va sospirar, sentint sobre seu la mirada inquisidora del cambrer, que semblava fart d'esperar una pregunta que no arribava. Mirava el rellotge contínuament, conscient del preuat temps que estava perdent. Quan per fi estava a punt de marxar, però, l'Arnau el va agafar pel braç, veient que la seva única oportunitat d'entendre la situació estava a punt d'esvair-se. El cambrer movia el braç amb força, intentant desempallegar-se de les grapes del català. A la vegada, aquest llançava preguntes en anglès a crits, deixant-se portar per l'evident desesperació.

Al cap d'uns minuts, es va adonar que estava fent exactament el mateix que la resta de turistes. Va deixar anar el braç del cambrer entre "sorrys", per fi entenent que tots els qui cridaven ho feien presos pel pànic, sense ser conscients que els treballadors de l'hotel tenien les mateixes respostes que ells. Amb gestos nerviosos va agafar una de les poques tasses de cafè que quedaven sobre la safata del cambrer, amb l'esperança que la cafeïna l'ajudés a aclarir-se les idees. Se'l va veure d'un sol glop, mentre el cambrer, fastiguejat, girava cua posant els ulls en blanc i sospirant.

L'Arnau es va prendre uns segons per tornar a estudiar la situació, ara des del nou angle que li proporcionava la seva posició al menjador. Els extensos grups de turistes seguien tapant-li gran part de la vista, però al fons del vestíbul, just darrere del taulell de recepció, va descobrir una pantalla que no havia vist fins aleshores. Una petita televisió on, en aquell precís moment, s'estaven emetent les notícies del dia. Una noia coberta amb un impermeable parlava a la càmera amb esforços, alçant cada vegada més la veu a mesura que la pluja s'intensificava. Un instant després, va veure un avió enlairar-se darrere la periodista, cosa que el va portar a deduir que l'informatiu s'estava retransmetent des d'un dels gairebé 40 aeroports del país. A la vegada, veia els titulars passar a una velocitat considerable per la part inferior de la pantalla, així que va afinar la vista per aconseguir llegir-ne alguna paraula. Sabia que estaven en alemany, però potser amb sort apareixeria algun mot que fos similar

en català, que li servís per fer-se una idea general del que s'estava comunicant.

“VIRUS... TOURISTEN... FLÜGE STOPPEN... MASKE... GLOBALE PANDEMIE...”

Genial.

Basant-se en el poc que havia entès, els vols comercials s'havien cancel·lat a causa de la pandèmia global i, per si era poc, calia portar mascareta en més d'una vintena de situacions diferents com a protecció contra el virus. Com es temia, el país sencer havia entrat en estat d'alerta, igual que molts altres països arreu del món.

On era tot el que li havia promès la Raquel?

En qüestió de segons, tots els seus plans de tornar a Catalunya aquella mateixa setmana es van esvair, com si es tractés d'un foc que s'apaga víctima de la pluja. Cada vegada més alterat, només podia pensar que havia estat molt mala idea prendre's aquell cafè sol. Necessitava relaxar-se com fos, tornar a l'habitació i explicar a la Raquel el que estava passant sense deixar-li entreveure la seva por, però la cafeïna estava produint-li l'efecte contrari. Sentia que el cor li batejava cada cop a més velocitat, fins i tot li semblava poder sentir els engranatges del seu propi cervell funcionar amb neguit en un intent de trobar una solució factible a la situació.

L'únic que se li va acudir abans de tornar a parlar amb la Raquel va ser donar un cop d'ull novament a la pantalla del fons de la sala. No sabia què buscava, simplement esperava trobar algun detall que abans hagués passat per alt i que l'ajudés a escapar del que s'havia convertit en el seu petit infern. Aleshores ho va veure:

“DIE MEISTEN FLÜGE”

Com no s'hi havia fixat abans? El titular afirmava que “la majoria de vols” havien estat cancel·lats. No sabia massa alemany, però estava segur d'haver entès aquelles tres paraules. Tot i així, va treure el mòbil amb presses de la butxaca on sempre el duia enfundat i va obrir l'aplicació del traductor. Ja el tenia programat per traduir de l'alemany al

català, ja que l'havia utilitzat el dia anterior per entendre el menú d'esmorzar que oferia l'hotel on s'allotjava. I... efectivament. Només la majoria de vols s'havien anul·lat, el que significava que encara hi havia un tant per cent de probabilitats (per petit que fos) de trobar un vol que el portés de tornada a casa.

En aquell moment, tot el que havia estat parlant amb la Raquel se li va esborrar de la ment. Va oblidar momentàniament tots els documents que, segons ella, calia omplir i va dirigir-se a una cantonada tranquil·la per trucar a la companyia aèria amb què havia arribat a Alemanya. Va buscar el telèfon per Internet. Era conscient que seria més pràctic i ràpid intentar reservar el vol a través de la pàgina web de la companyia, però, tenint en compte els tremolors de mans que li causaven els nervis, es veia incapaç de fer-ho. Va marcar el número i va trucar, decidit a solucionar allò quan abans millor. Al cap de quatre tons, a l'altra banda de la línia el va rebre una melodia de saxòfon. Juraria que era exactament la mateixa que sonava cada vegada que trucava a la seva companyia telefònica. Allò el va impacientar encara més. Com podia ser que no hi hagués ningú disponible per agafar la trucada? S'imaginava als treballadors de l'aerolínia rient al voltant de la taula d'alguna de les atapeïdes cafeteries de l'aeroport mentre el telèfon sonava sobre un taulell, a pocs metres.

No podia estar més equivocat.

En comparació amb el caos present a les instal·lacions de l'aeroport, fins i tot el desordenat vestíbul de l'hotel es podia considerar un espai serè. Centenars de persones s'amuntegaven davant les estretes pantalles que informaven sobre els propers vols, ansiosos per veure aparèixer els diminuts números i lletres corresponents al seu avió. Els seus ulls viatjaven desesperats de les targetes d'embarcament a les pantalles d'horaris. A la vegada, el personal de seguretat feia esforços inhumans per separar multituds, sota ordres del govern.

A les terminals, l'escena no era massa diferent. Davant de totes les entrades als túnels d'embarcament s'havien format cues interminables de passatgers que, equipats amb monstruoses maletes, obstruïen el pas a qualsevol zona de la terminal. A més a més, aconseguir seure en una de les cadires de plàstic rígid implicava una baralla prèvia, ja que totes les fileres de seients estaven ocupades.

Però l'Arnau no sabia res d'això. Les úniques imatges que havia vist de l'aeroport eren les que havien aparegut al telenotícies tan sols uns minuts abans, però només s'hi havia mostrat l'exterior de l'edifici. Probablement hagués pogut intuir alguna cosa a través de l'expressió de preocupació de la periodista, però sense entendre l'idioma li havia estat difícil endevinar-ne el motiu.

Així doncs, no tenia ni idea de l'embolic en què s'estava a punt de posar.

Encara amb el telèfon a l'orella, intentant ignorar el metàl·lic so del saxòfon, donava copets rítmics amb el peu, mentre donava voltes al que diria quan algú decidís atendre'l. Estava ansiós, sí, però no podia permetre que això el fes equivocar-se a l'hora de parlar amb el responsable de la companyia, necessitava tenir molt clar què demanar per tal d'evitar complicacions innecessàries.

- Bon dia, perdoni per l'espera. Què necessita? – la veu del noi sonava agitada, intranquil·la.

“Ja era hora”, va pensar l'Arnau. Ara només havia de posar en pràctica el que feia estona s'havia estat preparant. Per sort, el noi de la companyia àeria parlava anglès, fet que li facilitava considerablement les coses, així que si es limitava a seguir el pla establert pel seu *jo* de feia uns segons, tot havia de sortir brodat. Només li calia evitar llançar acusacions als treballadors de l'aerolínia i contenir la ràbia que portava acumulada des que s'havia llevat. Si ho havia aconseguit durant els llargs minuts escoltant aquella insuportable melodia de jazz, podia aguantar

una estona més. I és que l'espera amb saxòfon de fons havia estat tan extensa... que ara fins i tot se li feia estrany percebre silenci a l'altra banda de la línia.

Silenci. Quanta estona feia que no articulava paraula?

- Bon dia. Trucava per consultar si encara hi ha vols programats que surtin d'Alemanya amb destinació Barcelona aquesta setmana. – esperava no haver sonat massa fred.

- Bé... suposo que sap que s'han cancel·lat gairebé tots els vols.

L'Arnau va esbufegar sonorament, el que va fer que el noi de l'aerolínia afegís ràpidament:

- Però esperi un segon que ho comprovo.

L'Arnau no va respondre, simplement va esperar mentre parava atenció al constant teclejar del noi, que anava repetint “un segon” com si sabés que l'Arnau podia penjar en qualsevol moment.

- Ja ho tinc. – aquestes tres paraules li van donar esperances, conscient que si no hi hagués vols disponibles hagués començat la frase amb un “ho sento, però...”.

- Sí?

- He vist que hi ha un vol cap a Barcelona demà a dos quarts de set del matí, però tan sols queden tres seients lliures, tots tres separats. Quants en necessitaria?

- Un, un. Només un. – parlava ràpid, patint per si un altre client més veloç estava fent la reserva en aquell precís instant i el privava de tornar a casa.

- D'acord, doncs seran 136 euros. M'hauria de donar la seva adreça de correu electrònic i les seves dades bancàries, per dur a terme el pagament, i aleshores podré enviar-li el bitllet per correu.

No ho havia tingut en compte. Tenia la cartera al dormitori, recordava perfectament haver-la vist aquell mateix matí al costat del portàtil mentre es vestia per baixar a esmorzar. No tenia altra opció que pujar els dos pisos que el separaven de l'habitació a corre-cuita i aconseguir

la targeta abans que el noi de la companyia aèria s'adonés del que estava passant i pengés, fart d'esperar.

- Sí... Li sap greu esperar un moment mentre busco la targeta a la cartera?

- Cap problema.

El noi encara no havia acabat de parlar quan l'Arnau va arrencar a córrer, desfent el camí cap a l'escala de nou entre cops de colze i mirades grolleres per part dels turistes. Fins i tot va rebre alguna puntada de peu, però en aquell moment li era ben bé igual. Va arribar a l'escala panteixant, tapant el micròfon del telèfon perquè el noi no arribés a sentir la seva delatora respiració agitada, i va pujar els esglaons de tres en tres fins al segon pis. Va recórrer el passadís en menys d'un segon mentre buscava la targeta que obria la porta entre totes les butxaques dels texans, fins que es va plantar davant la porta de l'habitació amb la targeta entre els dits. Com no podia ser d'una altra manera, li tremolaven les mans quan va fer passar el rectangular tros de plàstic pel lector. I per fi, entre suors, va ser dins l'habitació.

Passant els ulls amb pressa per sobre l'escriptori, va albirar la cartera en una de les cantonades. S'hi va acostar precipitadament, la va engrapar amb violència i en va treure la targeta de crèdit d'un dels laterals.

- Ja està, ja la tinc. — certament tenia dificultats per respirar amb normalitat després de la correguda que havia realitzat, però no tenia temps com per esperar a recuperar-se. Exhaust, es va deixar caure sobre el llit.

- Perfecte. Necessitaria que em recités els vint dígitos de l'anvers de la targeta.

L'Arnau va procedir a comunicar-li totes les dades necessàries, encara entre inspiracions i exhalacions frenètiques. Acabats els tràmits, un suau *ding* va indicar l'arribada d'un missatge al mòbil.

- Em podria confirmar que ha rebut el bitllet? Recordi revisar la safata de correu brossa si no veu el missatge de l'aerolínia a la principal.

Tenia el portàtil davant dels nassos, encara encès des de primera hora del matí, així que va preferir obrir el correu allà. I, efectivament, el missatge amb el bitllet adjunt acabava d'aterrar a la seva safata d'entrada.

- Sí, tot just m'acaba d'arribar. Moltes gràcies.

- A vostè. No oblidis que el vol és demà al matí a dos quarts de set. Té la resta de dades i informació necessària explicades al correu que ha rebut. Que tingui un bon dia.

Perfecte. Era perfecte.

Un cop el noi de l'aerolínia va haver penjat, el túnel que abans l'Arnau veia completament fosc es va il·luminar de cop, deixant sortir a la llum el seu costat més optimista, el que gairebé sempre mantenia engabiats per no emportar-se decepcions. Aquesta vegada, però, era diferent. Sentia que l'única manera de posar el peu al coll a aquella desafortunada situació era tenint la confiança suficient per vèncer-la. Refugiar-se en la negativitat era molt més fàcil, però l'Arnau començava a ser conscient que no el portaria enlloc. *A vegades el camí que sembla més fàcil és el que realment t'acosta a circumstàncies més complicades.* Era el que solia dir la Raquel quan estaven passant per alguna dificultat, tot i que l'Arnau mai ho havia acabat d'entendre.

La Raquel.

Va mirar l'hora donant un ràpid cop d'ull a la pantalla del portàtil. Passaven vint-i-quatre minuts de les 10. L'última vegada que havia parlat amb ella havia estat feia gairebé una hora i mitja. Havien quedat que li trucaria quan es trobés millor, però se li havia passat per alt completament.

Volia parlar amb ella. Ho necessitava.

Va marcar el seu número a la petita pantalla del telèfon i va esperar que despengés, mentre inconscientment esbossava un somriure que delatava les seves ganes de sentir-la, encara que fos a través de l'aparell.

Un to.

Dos.

Tres.

Quat-

- Arnau? – per algun motiu semblava entusiasmada, com si fes es-
tona que esperava aquella trucada en concret. Tot i que de ben segur que
era així, difícilment s’hagués pogut treure la situació de la seva parella
del cap durant tot el matí.

- Necesito parlar amb tu. Tinc novetats. – el seu somriure era au-
dible per a la Raquel, que, asseguda al sofà abraçant-se les cames amb
la mà que no sostenia el telèfon, el podia visualitzar somrient d’aquella
manera que només li havia vist fer a ell. No li calia ni cloure els ulls per
imaginar-lo arquejant dèbilment la boca amb tendresa, fent visible la
minúscula piga que amagava entre els plecs del llavi superior. – I crec
que t’agradaran.

- De veritat?

- De veritat. No t’ho creuràs: he aconseguit trobar un vol cap a Bar-
celona.

I aleshores se li va acudir: per què no sorprendre-la? Podia dir-li
que arribava un dia més tard i agafar-la per sorpresa apareixent demà a
casa.

- Surto de Berlín demà passat.

Un cop l’Arnau va haver pronunciat aquella frase, la Raquel va es-
clatar d’alegria. Després d’haver-se passat el matí sencer rosegant-se les
ungles davant la incertesa de tot el que estaven vivint, ara llançava crits
de felicitat, deixant anar riallades entre exclamació i exclamació. L’Ar-
nau també reia. Relaxat, alliberat. Oblidant les seves prèvies preocupa-
cions per complet, fent-les desaparèixer com si mai haguessin format
part de la seva vida.

Tant de bo poder retenir aquella sensació per sempre.

Desgraciadament, les trucades han de tenir un final. Al cap de quasi una hora parlant ininterrompudament, van decidir acomiadar-se, promettent-se mútuament descansar tant com necessitessin per recuperar-se de l'atragat dia pel que havien passat. A 1500,36 km de distància, tots dos van deixar el mòbil sobre la tauleta i van adormir-se a l'acte, tot i ser tan sols tres quarts de dotze.

Ja era fosc quan l'Arnau es va despertar. Sense aixecar-se del llit, va allargar el braç per fer córrer la cortina que cobria l'enorme finestral i va veure la fina lluna decreixent observant-lo des de les alçades, ben bé com si li estigués dedicant un somriure còmplice. El seu nou *jo* optimista va decidir prendre-s'ho com un senyal, un gest que indicava que tot sortiria bé. Amb energies renovades, va desenganxar-se dels llençols i es va alçar del llit, decidit a fer l'equipatge per tornar cap a casa.

Per sort o per desgràcia, com que només havien passat tres dies abans que aquell virus tirés els seus plans per terra, gran part del contingut restava intacte encara dins la maleta. Només li calia plegar un parell de camises que havia deixat penjades del respalller d'una cadira, endreçar els texans foscos que havia portat el dia anterior i reunir la resta d'objectes que jeien escampats per l'habitació. Fet. Un cop ho va tenir tot col·locat pulcrament, va separar la dessuadora i els pantalons que duria posats durant el vol de poc més de dues hores que l'esperava. Aleshores va tancar la cremallera de la maleta, no sense abans revisar tots i cadascun dels armaris i calaixos per assegurar que no es deixava res, i, conscient que encara no havia de ser a l'aeroport fins al cap de quatre hores, va decidir llegir atentament el correu informatiu de la companyia aèria. El va rellegir quatre vegades, fins al punt que, si ho hagués intentat, de ben segur que l'hagués pogut recitar de memòria. No ho podia evitar, li agradava tenir les situacions el màxim de controlades possible per tal d'eludir imprevistos.

La resta de la nit va transcórrer amb calma, mentre l'Arnau anava mirant periòdicament el mòbil esperant que el rellotge marqués les 5,

hora en què havia de sortir de l'hotel si no volia perdre el tren que el portaria directe a l'aeroport.

4:52. No podia esperar més. Es va llençar la motxilla on duia els documents a l'esquena, va agafar la maleta de rodes en braços i va recórrer el passadís amb passes llargues, evitant fer cap soroll que pogués despertar algun turista malhumorat. Amb el mateix sigil, va baixar les escales de marbre fins al vestíbul de l'hotel. Al contrari que el matí anterior, estava completament buit, a excepció d'un recepcionista que contemplava la pantalla d'un ordinador amb ulls cansats. Només va aixecar el cap en veure passar l'Arnau per davant del taulell, el qual es va acomiadar amb un cop de cap pràcticament imperceptible.

Tot just havent creuat la porta giratòria de l'hotel, es va sentir abraçat pel fred de la nit. Els glaçats corrents d'aire li eriçaven la pell mentre caminava, les seves passes acompanyades pel desagradable soroll de les rodetes de la maleta girant sobre la vorera i el piular d'algun ocell nocturn. Després d'un passeig de deu minuts sota l'ataronjada llum dels fanals, per fi va albirar l'estació de tren al capdavall de l'avinguda. Va accelerar el ritme, sentint cada vegada més propera l'escalfor del que anomenava *llar*. El simple record del menjador il·luminat per la brillant llum natural que entrava per les finestres feia que qualsevol esforç valgués la pena. Pensar que aviat podria ser a l'apartament, assegut al sofà, envoltat per la fresca olor dels més de 10 tipus de flors diferents que omplien el menjador, feia que córrer per un carrer buit a les 5 de la matinada no fos en va. I per això va decidir agafar de nou l'equipatge a coll i avançar cada vegada més ràpid. Més. I més.

Va frenar tan sols un segon per treure el tiquet pel tren que sortia al cap de pocs minuts i va seguir corrents. Sense pausa. Animat per la imatge engegadora de casa seva que li omplia les parpelles amb cada pestanyeig.

Quan per fi va ser a l'andana, es va adonar de la quantitat de gent que hi havia. Era imponent. La velocitat que duia des que havia posat

un peu a l'estació no li havia permès parar atenció a les enormes multituds que rodejaven les vies, a l'espera d'un tren que els permetés fugir d'aquell malson. Mentre l'Arnau estudiava dissimuladament tothom qui feia temps a la seva mateixa andana, un home que vestia un uniforme taronja fluorescent va començar a lliurar mascaretes a tot aquell que no en portés, sense ni tan sols donar explicacions, davant les mirades escèptiques dels qui les rebien. Les anava traient d'una petita caixa de cartó i les repartia entre els passatgers; dues per a aquella parella del fons que agafaven les maletes amb una mà mentre entrellaçaven amb força els dits de l'altra. Cinc pel grup de joves amb prou feines majors d'edat que possiblement s'havien pres un any sabàtic per voltar món, a jutjar per les voluminoses motxilles que carregaven a les espatlles. Quatre per a la família amb nens que s'abraçaven mentre el més petit es desfeia en llàgrimes. Una per a l'Arnau.

Un sonor xiulet va anunciar l'arribada del tren.

Hi viatjava poca gent (els pocs que per algun motiu tornaven de l'aeroport), així que els vagons es van buidar amb rapidesa, deixant pas a riuades de persones que, entre empentes, intentaven desesperadament aconseguir lloc dins el tren. I l'Arnau no va ser una excepció. Realment li sabia molt greu comportar-se d'aquella forma tan irrespectuosa, però era fàcil deixar-se emportar pel frenesí general.

El viatge en tren va ser aclaparador. Si l'hagués hagut de descriure, l'Arnau hauria optat per definir-lo com a "mitja hora d'asfíxia i desesperació". Atapeït entre un garbuix de caps, colzes i cames, havia intentat buscar alguna distracció per evitar pensar en la falta d'aire que li causaven la multitud i la mascareta, però li havia estat totalment impossible. Intentava tancar els ulls i imaginar-se la Raquel, la seva reacció quan es presentés per sorpresa al pis. No hi havia manera.

Potser havia estat mala idea mentir-li sobre el dia que tornava. Si hagués estat sincer, deixant de banda la idea de sorprendre-la tornant més aviat, potser ara estaria parlant amb ella per telèfon, aconseguint

calmar-se a través de la seva veu. Si ella sabés que, en aquell precís instant, tan sols faltaven unes hores perquè ell tornés a ser en terres catalanes, de ben segur que hauria estat recolzant-lo tot el viatge, apagant el sentiment de soledat i angoixa que sentia ara atrapat dins aquell vagó. Va sacsejar el cap tan bon punt aquells pensaments van ocupar la seva ment. No era un bon moment per pensar en el que hauria pogut ser, en el que podria haver fet millor. No. Va passar la resta del viatge amb la mirada perduda, clavada en el fosc paisatge urbà que veia a través de l'únic boci de finestra que no cobria ningú.

Aleshores el tren va començar a frenar, fent trontollar lleugerament els passatgers, la majoria dels quals buscaven agònics algun lloc on recolzar-se. Això va despertar sobtadament l'Arnau, que estava a punt d'aclucar els ulls després de trenta minuts intentant distingir la silueta d'algun edifici a través de l'entelat vidre que donava a l'exterior. Les portes del vagó es van obrir amb un sonor esbufec, causant que la multitud s'arremolinés impulsivament a les sortides i creués l'estació amb presses. L'Arnau es sentia perdut, no sabia on havia d'anar ni a qui demanar ajuda, així que es va limitar a seguir les enormes riuades de gent que semblaven dirigir-se a un mateix punt.

Mentre caminava, cantava internament la primera cançó que se li havia passat pel cap. Era una melodia animada d'un dels seus grups preferits, feia un parell d'anys n'havia memoritzat la lletra de cap a peus. La cantava per relaxar-se, per evitar parar atenció al molest soroll que generaven els centenars de maletes de rodes, l'insistent repicar d'una quantitat inusual de sabates, els xiscles i crits variats dels qui ja havien perdut els nervis feia estona. Ja havia arribat a la tornada de la cançó quan va veure que tothom sortia fora de l'estació. Desconeixia on anaven, però va decidir confiar en els seus passos fermes i no deixar de cantar mentalment, per evitar qüestionar-se el que estava fent. Tan sols quedaven un parell de versos i per fi va entendre on anava. És clar. Tenia sentit.

Un parell d'autobusos els esperaven a l'altra banda del carrer. Com era d'esperar, accedir-hi i trobar lloc va ser un complet caos.

Ja agafat a una de les barres que creuaven el sostre del vehicle, va pronunciar entre si les dues últimes paraules de la cançó. Tan bon punt les últimes notes de la peça van abandonar la seva ment, la sensació d'ofegament que havia sentit abans al tren va decidir tornar a fer acte de presència. L'Arnau es va afanyar a reprendre la melodia, repetint-la una i altra vegada per fer callar l'emergent sentiment d'angoixa.

El so ensordidor d'un avió en abandonar la pista els va donar la benvinguda a l'aeroport. Segons més tard, una veu metàl·lica provinent dels altaveus de l'autobús va dir alguna cosa en alemany, sens dubte anunciant l'arribada a la seva destinació.

En pocs segons, l'autobús va quedar buit. Gairebé buit. L'Arnau seguia allà, observant l'aeroport. El conductor va arrufar les celles, deixant anar un crit furiós que només podia anar dirigit a l'Arnau. La seva veu profunda el va fer reaccionar, recordant-li que no es podia quedar aturat dins l'autobús. Va sortir-ne caminant gairebé sense aixecar els peus de terra i amb el cap alçat, embadalit per culpa de la captivadora visió que s'alçava davant seu.

El sol començava a treure el cap des de darrere l'edifici de l'aeroport, cobrint-ho tot amb una hipnòtica llum vermellova. Els brillants rajos s'escolaven a través dels pocs núvols que gosaven interrompre aquell espectacle fascinant. El cel sencer havia quedat tenyit de desenes (vintenes, fins i tot) de tons diferents, que anaven des d'un groc suau i innocent a un vermell intens i descarat.

L'Arnau va mirar al voltant seu amb espurnes als ulls, que es van apagar lleugerament en adonar-se que era l'únic que s'havia parat a admirar l'escena. No ho entenia. No aconseguia comprendre com ningú més havia quedat atrapat, encara que fos uns segons, per aquella exhibició de llums i colors. Com podien tenir tanta pressa com per passar-ho per alt? Potser ja hi estaven acostumats. De fet, el sol sortia cada

matí. Potser n'estava fent un gra massa i realment no n'hi havia per tant. "Tant és" va pensar. I va girar cua, desil·lusionat, dirigint-se a l'interior de l'aeroport.

Dir que l'enrenou i desordre de l'aeroport el va sorprendre seria mentir. Unes hores abans, quan encara era a l'hotel fent l'equipatge, hauria negat per complet la possibilitat que l'aeroport es trobés en aquelles condicions, però després d'haver viscut l'agitació a l'estació, al tren i a l'autobús, no esperava trobar una situació diferent a l'aeroport.

Encara faltava més d'una hora per dos quarts de vuit, hora en què sortia el seu avió cap a Barcelona, però tot i així va decidir encaminar els seus passos cap al taulell on havia de fer el *check-in*. Tot seguit, intentant mantenir la calma mentre s'obria pas entre la gentada, es va disposar a passar el control de seguretat. Era el que més detestava dels aeroports. No suportava les abominables cues que es creaven per culpa de la lentitud dels turistes, i la confusió que es generava al final de les llargues cintes transportadores a l'hora de recollir els objectes personals el treia de polleguera. Però no tenia altra opció que suportar-ho si volia arribar a casa. Una cosa a canvi de l'altra.

L'espera se li va fer eterna. I més amb el grup d'alemanys que tenia just davant a la fila. Eren tres nois alts i corpulents. Dos d'ells portaven la mascareta (suposadament obligatòria) baixada a l'alçada de la barbeta i el tercer la duia penjada del canell. Des que havia arribat l'Arnau a la cua no havien parat de cridar, ignorant per complet les males cares de tothom que tenien al voltant.

Fins que per fi va arribar el seu torn. I al cap d'uns minuts el de l'Arnau. Procurava tenir la ment ocupada durant el control, ja fos pensant en casa seva, en la Raquel o cantant internament aquella cançó que havia resultat ser eficient a l'hora de tranquil·litzar-lo. Va anar intercalant aquests pensaments mentre sortia del control i caminava, fins que es va adonar que no havia mirat on havia d'anar per agafar l'avió. Va deixar la melodia vagant pel seu cap i es va encaminar a la pantalla

d'horaris, a la vegada que es treia el mòbil de la butxaca i buscava el codi amb què podria identificar el seu vol. La gran quantitat de gent que s'arreglegaven al davant de la pantalla li van fer difícil aproximar-s'hi, així que es va a quedar a varis metres, allargant el coll tant com podia per tal de distingir les dues lletres i els quatre números que el portarien de tornada a la vida que tant enyorava. Empetitint els ulls degut a la distància, va aconseguir veure els petits dígitos a la pantalla. I just al costat... porta E74.

No va poder evitar arrencar a córrer, intentant avançar tan ràpid com li permetia la maleta de rodes, buscant desesperat un cartell que li indiqués on trobar la porta E74. Va albirar les indicacions gairebé al fons del passadís on es trobava. Havia de torçar a la dreta. Fet. Segueia movent-se amb rapidesa. En el seu camí s'hi interposaven tants turistes que gairebé semblava una cursa d'obstacles. Panteixant, va arribar a la porta i es va afegir a l'extensa cua, que formava una línia serpentina d'una punta a l'altra de la sala. Deixant anar un sospir, va intentar preparar-se mentalment per passar els aproximadament trenta minuts que quedaven perquè sortís el vol. Només desitjava que l'avió no arribés tard.

Va ser aleshores quan va sentir el feble dringar del que semblava una campaneta. O se l'havia imaginat? Ningú semblava haver-lo sentit. O potser havia sonat tant suaument que només ell n'havia captat el so. Va preferir deixar-ho estar.

Ding.

No, definitivament no havia estat cosa de la seva imaginació. Ara estava segur d'haver-ho sentit.

Ding.

I provenia de la seva butxaca. Amb presses, va agafar el mòbil entre les mans. El subjectava amb mans tremoloses mentre revisava les notifikacions que li acabaven d'arribar. Totes eren de part de la Raquel.

“Ei”. *“De ben segur que encara no estàs despert, però m’he despertat fa unes hores i no aconsegueixo tornar a dormir”.* *“Com va tot?”.*

Es va posar nerviós de sobte, pensant que potser havia descobert la sorpresa que havia estat preparant aquell últim dia. No tenia ni idea de com ho hauria pogut fer, però, i si ho sabia? S'hauria enfadat? Tenia molt clar que quan aparegués a casa després dels dies que havien passat separats per 1500,36 quilòmetres, qualsevol empipament que pogués sentir desapareixeria d'immediat. Però no havia previst el que passaria si ho descobria abans d'hora.

Tot i que... realment no tenia motius per pensar tot allò. Els seus missatges semblaven d'allò més ordinaris. Es va obligar a deixar-ho córrer i contestar els seus missatges, sense destapar la sorpresa.

“Tampoc podia dormir, he passat la nit desvetllat pensant en demà”

La seva resposta va arribar segons més tard.

“I jo. Des que vam parlar ahir, les ganes que arribis no m’han deixat aclucar els ulls més de tres hores seguides”. “Per cert, ja saps que si demà necessites alguna cosa em pots trucar en qualsevol moment”.

Ho sabia. Tenia molt clar que ella estaria a l'altra banda del telèfon quan fes falta. I avui hagués donat qualsevol cosa per sentir la seva veu donant-li ànims en tots els moments en què havia sentit que li faltava l'aire. Era conscient que havia acabat sortint-se'n per si sol, trobant les seves pròpies maneres de no angoixar-se, però passar per aquells mals tràngols comptant amb el seu suport hauria estat molt més senzill.

“Tu estigues tranquil·la, ja t’aniré explicant com va tot”. “Descansa :)”.

Va donar per acabada la conversa, veient que la cua per facturar per fi començava a avançar. Amb una lentitud desorbitant, però avançava. Va buscar el bitllet d'embarcament entre els correus i va treure el carnet d'identitat de la cartera.

Minuts més tard, ja es trobava assegut en un dels estrets seients de l'avió, observant com un petit vehicle transportava les maletes del vol anterior cap a la cinta on serien recollides. Seria un vol llarg, així que

va optar per intentar descansar una estona. Va esperar que les hostesses de vol acabessin de donar les indicacions necessàries i es va deixar emportar per un son profund, que només es va veure interromput a causa dels crits del nadó de dues files més endavant.

Un gran rebombori el va despertar per complet. Tan bon punt va obrir els ulls va veure tothom de peu, traient les maletes de les cabines.

- Què està passant?

L'home del seu costat va proferir una sonora riallada.

- També ets català? Ja som a casa! – i es va girar, recollint el seu equipatge i girant cua.

L'Arnau es va aixecar de sobte. Va agafar les maletes amb pressa i va baixar les escales de l'avió gairebé saltant, a la vegada que quedava absort altra vegada pels primers rajos de sol del matí. Com li agradava Barcelona.

Un autobús va treure els turistes de la pista d'aterratge i els va dur a l'entrada de l'aeroport, on l'Arnau va aconseguir captar l'atenció d'un dels primers taxistes que van aparèixer. Per fi. Cada vegada estava més a prop de casa. Assegut just darrere el conductor, era incapaç de contenir l'immens somriure que semblava haver-se instal·lat permanentment al seu rostre.

La Raquel. Només podia pensar en ella. Què diria? Com reaccionaria? Necessitava veure-la. Realment no feia tant de temps que no es veien, però aquells pocs dies tan esgotadors se li havien fet eterns. Necessitava abraçar-la, saber que estava bé. Enyorava passar el dia amb ella, parlant de tot i de res. Fins i tot enyorava els moments de silenci que a vegades compartien, asseguts al balcó contemplant la ciutat sense necessitat de dir res. L'enyorava a ella. A tot el que significava *ella*.

- Ja hem arribat. – l'esmolada veu del taxista el va treure dels seus pensaments.

- Moltes gràcies, de veritat.

Va estendre-li la targeta i, un cop el datàfon va haver acceptat el pagament, va sortir a corre-cuita del vehicle.

L'antic edifici on la Raquel i ell havien construït casa seva va aparèixer davant seu tan bon punt va alçar la mirada. L'Arnau va agafar aire de sobte, sobresaltat. Quan el va voler deixar anar, una forta opressió al pit va començar a ofegar-lo. Notava com si l'estómac se li encongís, creant-li un malestar general, alhora que una ràfega de records el deixava encara més atordit.

La Raquel i ell fent girar per primera vegada la clau al pany del pis. Ells dos imprimint el petit paperet amb els seus noms que més tard posarien a l'espai de la bústia. El primer cop que van recollir les cartes. La majoria eren factures, però les van agafar amb la mateixa il·lusió. Sense desenganxar els ulls de la façana del bloc de pisos, va recordar la primera vegada que van convidar amics a l'apartament. Com van seure tots junts al balcó, amb una llimonada que havien fet a casa aquella mateixa tarda entre les mans, i van riure fins que es va fer fosc. El record del primer sopar que van fer a la cuina que compartien també va creuar la seva ment com un intrús. Aquella nit el pis sencer va acabar fent olor de brioi, cobrint-ho tot amb una embafadora dolçor.

Tants records l'ofegaven. Va deixar caure la maleta al terra i es va dur les mans al pit, com si la poca escalfor dels seus dits pogués ser suficient per fondre el que sentia. Va desviar la mirada. Els seus ulls van anar a parar al balcó dels veïns.

Una gran pancarta en cobria la barana metàl·lica. Tan immers com estava en els seus pensaments no s'hi havia fixat. "Tot anirà bé", deia. Tres paraules senzilles, feien que semblés fàcil. Va abaixar el cap.

Per què estava sent tan complicat? On era ara el somriure que l'havia acompanyat durant tot el trajecte en taxi? Se suposava que quan tornés a ser a casa tot havia de ser més fàcil, que la Raquel i ell s'abraçarien tan bon punt ell hagués creuat la porta i tot el que havien passat quedaria enrere.

A person wearing a red beanie, a brown jacket, and a black backpack stands with their back to the camera, looking at a large brick wall. The wall features a large, colorful rainbow mural on the left side. To the right, a white sign with a rainbow border is mounted on the wall, displaying the text "Tot anirà Bé". The scene is decorated with numerous small, white, sparkling particles. In the bottom left corner, a small, dark, stylized cat is visible. The ground is made of dark bricks, and the overall atmosphere is whimsical and celebratory.

Tot anirà
Bé

Però en comptes d'això seguia aturat davant l'edifici a punt de quedar-se sense aire. No ho entenia. No ho podia entendre.

Passats uns minuts es va asseure a la vorera, encara amb el cor accelerat i una pressió constant a l'estómac. Notava que les cames començaven a tremolar-li, talment com si l'avisessin que faltaven pocs segons perquè fallessin, deixant-lo agenollat al mig del carrer. Va preferir anticipar-se.

De sobte, l'impacient so agut del que semblaven petites peces de metall topant entre elles el va obligar a aixecar la mirada, desenganxant-la de l'accelerada filera de formigues que havia estat observant. En no veure res estrany al seu voltant, va tornar a centrar-se en els petits insectes.

Fins que el soroll va cessar. Aleshores, dirigint altra vegada els ulls a l'antic edifici, la va veure.

Era allà, dempeus davant la porta del bloc. Des d'on era assegut, podia veure que tenia els ulls plens de llàgrimes, que li il·luminaven el rostre en reflectir-s'hi el sol del matí. S'havia portat les dues mans a la cara, mentre amb una encara sostenia les claus. Immediatament, ell també va començar a plorar. Es va aixecar trontollant de la vorera i va començar a dirigir-se cap on era ella amb passes insegures.

Encara li costava respirar, però notava que el persistent dolor a l'estómac començava a abandonar-lo amb parsimònia. Havia descuidat la maleta sobre les fredes rajoles que cobrien el carrer, oblidant per complet que la duia.

Seguia caminant cap a ella amb la mirada borrosa, reduint per moments els escassos metres que els separaven, quan ella va arrencar a córrer en direcció a ell.

Els tan sols quatre metres que hi havia abans entre ells van desaparèixer en qüestió de segons, a la vegada que els batecs accelerats i la respiració entretallada de l'Arnau es tornaven a posar a lloc. Tornaven

a casa. Sense dir encara res, la va rodejar amb els braços, notant la seva escalfor i la fresca olor que l'envoltava. Va tancar els ulls, recordant. Era l'olor del seu xampú, aquell de poma que tant li recordava la primavera, les flors que omplien tots els racons del menjador.

- Sorpresa. – va pronunciar amb un fil de veu, aclaparat per una sobtada timidesa.

Com a resposta, la Raquel va deixar escapar una riallada, encara entre llàgrimes. L'Arnau va esperar uns segons abans de tornar a parlar:

- Sento no haver-te dit que tornava avui, però... em va semblar bona idea sorprendre't. No ho sé... va ser simplement un impuls que...

- T'he trobat molt a faltar. – el va interrompre.

Sentir per fi la seva veu a pocs centímetres, en comptes de ser a través d'un aparell, li va tornar a omplir els ulls de llàgrimes. La va abraçar encara amb més força, mentre ella pronunciava el primer “*t'estimo*” que intercanviaven des que l'Arnau havia marxat.

Mai havia sabut com respondre a aquella paraula, un simple “*jo també*” mai semblava estar a l'alçada. Aquesta vegada, però, no li va ser gens difícil contestar, les paraules van sortir-li de la boca tan bon punt va separar lleugerament els llavis:

- T'estimo.

32 cançons

D'entre totes les coses que estar tancat a casa li havia pres, la que més enyorava era el trajecte que feia dia sí, dia també, des de casa fins l'empresa. Li havia costat mesos aconseguir feina en una oficina com aquella, on podia treballar envoltat de gent amb qui se sentia còmode, com si els conegués de sempre i no només des de feia uns mesos. L'oficina estava a una hora i mitja amb metro del seu pis, sí, però quan li van oferir la feina no la va poder rebutjar.

L'ambient, els companys, els cafès a mig matí, les bromes que intercanviava amb els superiors (encara que aquests no sempre li seguissin el fil), el constant soroll de trenta o quaranta mans teclejant a la vegada... Tot això formava part de la seva rutina, aquella que tant havia repudiat durant els dies que ni quatre til·les aconseguien calmar-lo i fer-li oblidar les desenes de tasques pendents de l'empresa, però que tant trobava a faltar ara que feia quatre setmanes que no la vivia.

És curiós com un record pot canviar tant radicalment donades les circumstàncies adequades. Com un mateix fet et pot semblar el pitjor pel que has hagut de passar mai i al cap d'un temps ser allò pel que donaries el que fos perquè es repetís.

Això era precisament el que li passava al Marcel. El que més trobava a faltar de la seva rutina d'abans del confinament eren els trajectes en metro, que agafava a dos cruïlles de casa seva i el deixava a pocs metres de l'oficina. Qualsevol altra persona hauria considerat gairebé inhumà realitzar el mateix recorregut de gairebé dues hores dia rere dia: veure sempre les mateixes cares, els mateixos ulls amb la mirada distant i encara plens de lleganyes, la mateixa olor del cafè amarg del bar de l'estació (que havia après a distingir del de la cafeteria del costat de casa seva), el mateix colpejar apagat de les sabates contra el terra del metro.

I sempre les mateixes 32 cançons.

Feia mesos que, durant el trajecte amb metro, el Marcel escoltava la mateixa llista, les mateixes peces. Havia calculat que, si es posava els auriculars just en sortir de l'ascensor del pis, la llista durava exactament fins al precís moment en què s'obrien les portes del metro en arribar a l'estació de l'oficina.

I ara que feia setmanes que no trepitjava el metro, ho trobava a faltar. Ara, quan escoltava aquelles mateixes cançons estant tancat a casa, no les podia gaudir. Li portaven records que semblaven massa llunyans, fent-li impossible escoltar-les. El seu subconscient recordava el metro de cada matí, ara completament buit. Si en sonava alguna mentre feia magdalenes, netejava la cuina o feia exercici davant de l'ordinador, la canviava només havent sentit la primera nota. S'havien convertit en les seves 32 cançons prohibides.

Però tot i evitar aquelles melodies (canviant d'emissora si alguna d'elles sonava per la ràdio, tancant la finestra amb violència si a algun veí li venia de gust posar-ne alguna a tot volum des del balcó), no aconseguia trobar la sensació de pau que buscava. Pensava que, evadint els records, era impossible que aquests el visitessin acompanyats de la nostàlgia. Però no era així.

Des que totes les notícies i converses eren monotemàtiques, el Marcel no havia aconseguit dormir tranquil. Cada nit, després d'estirar-se al llit i cobrir-se fins al nas amb el llençol, en tancar els ulls el seu subconscient començava a reproduir aquelles 32 cançons sense pausa, després d'haver estat silenciades durant la resta del dia. Anaven sonant l'una rere l'altra, mentre el Marcel es removia inquiet sota el nòrdic intentant apagar allò que tants records li portava. Amb cada nota recordava els rostres cansats dels seus companys, les encaixades de mans que intercanviava cada matí, les 564 passes que feia en sortir del metro, caminant entre el bullici de la ciutat abans d'arribar a la oficina. S'imaginava aquells carrers ara buits, els parcs que recorria en tornar cap a casa,

sempre plens de vida, que ara semblaven escenes d'una pel·lícula de terror. I amb cada nota creixia la sensació de quedar-se sense aire, aquella sensació de nus a l'estómac que li pujava fins al coll i gairebé no el deixava respirar, seguida de llàgrimes esmunyedisses que li dibuixaven rius salats sobre les galtes.

Passava hores amb aquells pensaments rondant-li pel cap, fins que aconseguia adormir-se ben entrada la matinada.

I, poques hores més tard, començava a sonar el mòbil des de sobre la tauleta de nit, recordant-li que tot seguia exactament igual que el dia anterior. Aleshores s'aixecava amb mandra, amb les mateixes mitges llunes morades sota les parpelles, amb els ulls encara vermellorsos i inflats per culpa de les llàgrimes. S'allunyava del llit amb passes fatigades, esmorzava amb moviments mecànics i la mirada perduda, fins que una segona alarma l'avisava que eren les 8, hora de començar a teletreballar.

14. 14 dies. Feia 14 dies que seguia la mateixa rutina. La seva nova rutina solitària i invariable.

També feia 14 dies que no parlava amb ningú. Passava els dies amb el mòbil desconnectat, utilitzant-lo únicament per programar l'alarma. Cada vegada que tenia la temptació d'engegar-lo el rosegava la por, un sentiment de pànic davant la possibilitat de llegir un missatge d'algú a qui trobava massa a faltar, de veure alguna imatge aterradora de carrers buits a les xarxes, de rebre una trucada que reactivés els seus records i el trenqués en milers de petits bocins.

La nit del quinzè dia, un cop arraulit entre la gruixuda manta del llit, amb les cançons i records a punt de començar a aflorar des dels petits racons de la seva ment, una aguda melodia va omplir l'habitació. Per algun motiu el mòbil no estava desconnectat. Quina hora era? No ho sabia, només sabia que era massa tard, que tenia son després de dues setmanes sense descansar. Amb la intenció de silenciar l'aparell, va

allargar un braç i, temptejant entre la foscor, va agafar el mòbil de sobre la tauleta. Ja tenia el dit sobre el botó de penjar quan va veure qui el trucava: la Bea.

La seva germana. Quant de temps. Feia exactament cinc mesos i 24 dies que no parlaven, des d'aquella discussió que van tenir per telèfon quan ella va abandonar la ciutat. Havia marxat sense acomiadar-se, sense avisar. I ara el trucava.

Si no hagués estat ella qui es trobava a l'altra banda de la línia, de ben segur que no hagués agafat la trucada. No entenia quina situació l'havia portat a voler parlar amb ell després de tants mesos sense contacte. Havia de ser important, la curiositat el corroïa per dins. Amb les mans tremoloses va despenjar el telèfon, amb la mirada fixa sobre les tres lletres que tant temps feia que no veia sobre la pantalla.

- Hola?

- Ei. – dues lletres. El primer que sentia d'ella després de gairebé sis mesos eren tant sols dues lletres.

- Bea. Quant de temps.

- Ho se. I ho sento. Però... trucava per... Estàs bé? – la seva veu era una mescla de nervis i prudència. Es notava que pensava cada paraula detingudament abans de deixar-la anar, com si una combinació de lletres errònia pogués ser el detonant de la discussió que feia temps que endarrerien. – Fa dues setmanes que ningú sap res de tu. He estat rebent trucades d'alguns dels teus amics... Estan preocupats, Marcel.

- Bé... Estic bé. És només que la situació em supera una mica. Però estic bé, de veritat. Estic bé.

Pensava que repetint-s'ho en veu alta es podria convèncer a ell mateix que les circumstàncies no l'afectaven, com qui escampa tant una mentida que se l'acaba creient. Però en el fons sabia que no estava bé, que portava molt temps sense estar-ho. S'havia acostumat tant a l'angoixa que sentia dia rere dia que creia que ja no era a temps de canviar-ho.

- Marcel, no em menteixis. Et conec suficientment bé per saber que necessites ajuda, encara que no la vulguis demanar.

Aquesta última frase el va fer enfurismar, traient a la llum la ràbia que tenia acumulada. Volia cridar, retreure-li que no tenia dret a afirmar que el coneixia després d'haver estat gairebé mig any desapareguda. Volia recordar-li que la gent canvia, que ell feia temps que havia deixat enrere el Marcel que ella recordava. Però no tenia prou energia per fer-ho, per desfogar-se entre crits i llàgrimes a través d'una petita pantalla. En comptes d'això va callar, prement els llavis amb força, com si així assegurés que cap crit sortís de la seva boca. I aleshores va penjar.

No estava segur d'haver pres la millor decisió, però, empès per la ràbia, era el primer que se li havia passat pel cap.

Es va deixar caure al llit, mirant abans l'hora que era. Les dues de la matinada. A qui se li acudia trucar a aquelles hores? Això encara el va fer enfurir més, fent-li estrènyer els punys amb fúria.

El cansament s'apoderava d'ell per segons.

Fins que es va adormir amb les ungles encara fent força contra els palmells de les mans.

Quan l'endemà el va despertar l'alarma, tenia un mal de cap insuportable. Va treure una mà d'entre els llençols, buscant el mòbil a les palpentes per silenciar-lo amb gests violents. Es va aixecar amb desgana i va encendre el llum de l'habitació. Només aleshores va veure les marques vermelles que li resseguien la part interior de totes dues mans, recordant tot el que havia succeït la nit passada. La trucada amb la Bea, els crits que havia ofegat. En menys d'un segon, tot el que havia dit la seva germana li va tornar a la ment. Podia sentir la seva veu aguda afirmant que el coneixia, dient-li el que havia o no havia de fer després d'haver desaparegut completament de la seva vida durant sis mesos.

Hauria pogut estar hores i hores donant voltes a la conversa de la nit passada, però va preferir deixar-ho estar mentre preparava l'esmorzar. No es podia permetre perdre el temps si volia començar a treballar

puntual. Com cada matí. Si es connectava uns minuts més tard que normalment, els seus companys de feina es donarien compte que li passava alguna cosa, si és que encara no ho havien descobert. Va obrir el congelador amb força i va treure'n un parell de llesques de pa. Va notar com li coïen les petites ferides del palmell de la mà quan van entrar en contacte amb el fred, així que va preferir agafar el pa amb les puntes dels dits. Tot seguit, va endollar la torradora que feia dies que reposava sobre el fosc marbre de la cuina i va col·locar-hi el pa per descongelar-lo. Mentre esperava impacient el *ding* que significava que les torrades estaven a punt, va treure tomàquets de sucar i formatge de la nevera. Al fons d'uns dels prestatges hi va veure una magdalena que havia fet feia dos dies, portat per l'avorriment, que va treure per acompanyar les torrades. Potser el sucre l'ajudava a estar més actiu després de la nit que havia passat. Mai li havia agradat el cafè, així que esperava que la magdalena fes una funció similar.

Ho va preparar tot sobre un plat i se'l va endur a l'escriptori on treballava cada matí i tarda. Ja havia destinat una de les cantonades als àpats, evitant deixar-hi documents de la feina per poder encabir-hi el plat quan arribava l'hora de menjar. Va encendre el portàtil i va mirar l'hora tan bon punt es va encendre la pantalla. Anava tres minuts més tard que la resta de matins.

Havia passat completament per alt la segona alarma, la que cada matí li indicava que eren les 8 en punt. Aquell dijous estava massa distret. Amb pressa, va donar una ràpida queixalada a la magdalena i es va connectar a la plataforma de l'empresa. Quatre minuts tard. Aquella plataforma era ben bé com tenir l'ordinador de l'oficina sobre l'escriptori de casa, talment com si l'hagués traslladat. Fins i tot podia veure quins dels seus companys i superiors estaven treballant a la vegada que ell, amb l'inconvenient que ells també podien veure exactament quan es connectava. Potser realment no hi donaven importància, pensant que si arribava quatre minuts tard era perquè s'havia adormit. O potser quatre minuts no eren motiu de preocupació.

De totes maneres, pel Marcel eren delators. Fins aleshores, mai abans havia arribat ni un minut tard a treballar. Ni quan hi havia d'anar presencialment ni quan el virus el va obligar a canviar la rutina. Mai. Si els seus companys de feina realment el coneguessin, si durant els mesos que portaven treballant colze a colze haguessin parat atenció a la seva manera de fer, els hagués estat molt fàcil advertir que el Marcel estava passant per una situació complicada. Però ningú semblava fixar-se en aquests detalls. Per a molts eren insignificants, no arribaven a entendre que eren les petites peculiaritats les que realment ajudaven a comprendre una persona.

El matí va transcórrer exactament igual que els dies anteriors. El Marcel es va acabar l'esmorzar mentre anava responent correus electrònics, fent mossegades a les torrades amb formatge cada vegada que n'enviava un. Només així, quan treballava (concentrat, repetint els mateixos processos sistemàticament, acompanyat només pels noms dels seus companys en un racó de la pantalla), era capaç d'oblidar qualsevol cosa que el preocupés. S'endinsava tan en els seus pensaments que la resta semblava desaparèixer, fins i tot la conversa amb la Bea semblava abandonar-li la ment per moments a mesura que passaven les hores.

Quan va arribar el migdia, l'únic record que li quedava d'aquella trucada amb la seva germana eren les marques en forma de semicercle que li cobrien els palmells. Es sentia considerablement alleujat, fins al punt que es va animar a posar la ràdio a tot volum mentre preparava una truita per dinar. Sostenia la paella amb una mà, mentre amb l'altra utilitzava una cullera de fusta com si fos un micròfon. Anaven sonant cançons rítmiques i alegres una rere l'altra, de tant en tant intercalant-hi alguna balada amb l'objectiu de calmar els ànims. El Marcel les interpretava totes. Realment no cantava, sinó que movia els llavis articulant la lletra a la vegada que els cantants, acompanyant-ho amb coreografies improvisades i expressions d'emoció. Va acabar la truita durant la tornada de la segona cançó, així que la va deixar sobre un plat, va apagar

el foc i va seguir deixant-se animar per la música que omplia la cuina, encara amb el puny aferrat al seu particular micròfon.

Sempre havia vist la música com una part imprescindible de la seva vida, simplement per la sensacions que li provocava. Gràcies a les melodies dels seus artistes preferits, havia viscut milers de moments com aquell, en que es deixava portar per les cançons lluny de mirades carregades de prejudicis. Mai havia considerat que cantar fos un dels seus punts forts, però el sol fet d'aprendre's les lletres, d'escoltar una mateixa cançó repetides vegades fins memoritzar-ne cada detall, feien que es sentís connectat a la música. Li agradava omplir-se la ment amb melodies, ritmes, lletres i sons, deixant-la així sense espai per tot allò que volgués preocupar-lo.

Al final de la vuitena cançó que sonava, el Marcel va recordar que havia de dinar. Va deixar la cullera de fusta sobre el marbre i, tot seguit, va treure una amanida ja preparada de la nevera. La va portar a l'escriptori, juntament amb la truita que havia preparat feia uns minuts. Quan es va asseure, el petit altaveu que havia deixat a una punta del marbre seguia deixant pas a una cançó rere l'altra, sense interrupcions. El Marcel va agafar la forquilla, encara vigilant que el fred metall no entrés en contacte amb les ferides, amb la intenció d'acostar-se a la boca una mica d'amanida.

Però, tan bon punt les puntes metàl·liques van foradar una petita fulla d'enciam, una nota provinent de l'altaveu va fer caure la forquilla de les mans del Marcel. Va córrer cap a la cuina i es va abalanzar ràpidament sobre l'aparell per silenciar-lo, just abans que sonés la resta de cançó. Sumit en el silenci que de sobte regnava a casa, es va tornar a asseure, alterat. Amb moviments pausats, va recuperar la forquilla que havia anat a parar a l'altra banda de la taula. Mentre allargava el braç amb lentitud es va obligar a respirar amb calma.

Inspira.

Expira.

Inspira.

Expira.

Entremig dels dos passos que constituïen les respiracions profundes, mentre retenia l'aire abans de deixar-lo anar, revivia el que acabava de passar.

Havia sentit les primeres notes d'una de les 32 cançons que s'havia prohibit a si mateix. Ho tenia molt clar, estava segur que no s'equivocava. Després de mesos escoltant les mateixes cançons cada matí, era capaç de reconèixer-les a qualsevol lloc, ja fos sentint-ne la tornada o tan sols la primera nota. I sabia amb certesa que els pocs segons de cançó que havien sonat abans que ell apagués la ràdio pertanyien a una de les 32 peces que constituïen la seva llista més personal.

Inspira.

Era conscient que ja li havia passat altres vegades al llarg dels 16 dies que portava tancat a casa, durant els quals només havia sortit un parell de vegades per anar a comprar el que li feia falta per la setmana. Però aquelles vegades havia reaccionat de forma molt diferent, tan sols canviant d'emissora i intentant oblidar el que acabava de passar. Què li havia passat, doncs, aquest cop? Per què havia respost d'aquella manera tan impulsiva? Per què havia quedat tan atordit sentint només unes poques notes?

Expira.

Inspira.

Buscava algú a qui culpar, però realment la culpa era únicament seva. Quan havia encès la ràdio ja sabia el que podia passar, però l'alegria que li havia causat oblidar la conversa amb la seva germana l'havia engegat. No podia culpar l'emissora. Només a ell mateix. S'havia comportat massa impulsivament.

Expira.

Inspira.

I la Bea? El Marcel sentia que, en certa manera, res d'això hagués passat si no hagués trucat la nit passada. Per començar, no s'hagués animat a encendre la ràdio. A més a més, tenia la sensació que si la seva

trucada mai hagués tingut lloc, aquell migdia hagués estat molt més centrat en les seves accions, sense deixar que res se li passés per alt. En definitiva, la Bea tenia part de culpa.

Expira.

Al cap d'una estona ja es sentia millor. Suposo que culpar a terceres persones de malestars propis és més fàcil que assumir-ho i buscar solucions. No volia reconèixer que necessitava ajuda des de feia dies, pensar que tot allò havia passat perquè la Bea li havia generat tensions innecessàries i que ja se li passarien soles simplificava considerablement les coses.

Va acabar de dinar en silenci, parant atenció a la seva respiració i als aguts cops dels coberts en topar contra el plat de ceràmica. Quan va haver acabat tan l'amanida com la truita, considerablement freda tenint en compte l'estona que portava feta, es va alçar de la cadira sense aixecar la vista, portant a les mans els plats i coberts que seguidament va deixar a la pica de la cuina. En dipositar-los, la forquilla va relliscar, topant contra el got i sobresaltant al Marcel, que encara no havia aconseguit superar del tot el que havia passat feia uns minuts.

Amb passes discretes, es va dirigir altra vegada a l'escriptori. Encara tenia mitja hora lliure abans de començar a treballar, però la necessitat que sentia per distreure's el va fer decantar-se per connectar-se a la plataforma de l'empresa abans d'hora. Amb sort els seus companys no se n'adonarien. O potser simplement ho atribuïen a les seves ganes de treballar, al mateix entusiasme que havia demostrat els pocs mesos que havia estat formant part de l'empresa. Era impossible que algú fos capaç de relacionar allò amb el fet que aquell matí havia arribat quatre minuts tard. Només ell semblava adonar-se d'aquestes coses.

Es va fixar en qui més hi havia en línia. Al lateral de la pantalla només apareixia el nom de l'Adrià. L'Adrià? Si no ho recordava malament feia el mateix horari que ell. Sí, no s'equivocava.

Solien arribar a l'oficina exactament a la mateixa hora. Es saludaven xocant els punys cada vegada que es trobaven pels passadissos. L'Adrià era dels pocs companys que li seguien les bromes, fent més amenes les hores que passaven tancats entre despatxos. No parlaven massa, només acostumaven a comentar temes banals, però la companyonia que es respirava entre ells feia sentir còmode al Marcel. De la mateixa manera, en més d'una ocasió li havia semblat que l'Adrià l'entenia, que havia desxifrat la seva forma de comportar-se (tot i haver treballat junts comptades vegades) i havia après a respectar-la. Algun dia que el Marcel havia arribat a l'oficina poc animat, semblava que l'Adrià ho notava, tot i ell esforçar-se en aparentar normalitat. En dies com aquell, l'Adrià s'oferia a ajudar-lo amb alguna tasca, justificant-se dient que ja havia acabat les seves labors.

Li agradava pensar que algú s'adonava del que sentia, que algú era conscient (en certa manera) dels seus mals moments.

Ja feia deu minuts que teclejava a tota velocitat, redactant documents i traient-se de sobre correus pendants. Faltaven tan sols vint minuts perquè la resta de companys de feina s'unissin a ell i l'Adrià. Què devia estar fent? Se li feia estrany. De ben segur que estava treballant, però per quin motiu s'havia connectat mitja hora abans? En realitat ja estava en línia a la plataforma abans que hi entrés el Marcel, de manera que devia haver començat a treballar més de trenta minuts abans del que li tocava. Estaria passant per unes circumstàncies similars a les seves? No ho entenia. Tot i així, va preferir deixar-ho córrer i centrar-se en la seva feina.

Anava entrant repetidament a la safata d'entrada, comprovant els nous missatges que anava rebent contínuament. Aleshores, després de deu minuts més responent correus, entre la resta de missatges en va aparèixer un de l'Adrià. El Marcel va arrufar les celles i va entrar immediatament a llegir-lo, encuriosit. Possiblement fos tan sols un missatge demanant-li alguna referència o el contacte d'algun client, però no sabia

què esperar d'ell després de veure el comportament tan estrany que estava tenint aquella tarda.

“Bon dia!

He vist que t'has connectat mitja hora abans. Tot bé? Com va el confinament?

Adrià C.”

Breu però clar.

Era molt conscient que el que realment havia volgut preguntar l'Adrià (encara que fos de forma subtil i indirecta) era si necessitava ajuda. Realment volia saber si estava aconseguint superar aquella situació anòmala o si, al contrari, la situació l'estava superant a ell. I estava clar que intuïa que es tractava de la segona opció. Què significava sinó la referència a que s'havia connectat abans de l'hora d'entrada? De ben segur que havia entès que treballar era el seu refugi, que quan encenia l'ordinador i es connectava a la plataforma li era molt més fàcil oblidar les preocupacions que el perseguien. Que si estava en línia quan no li tocava era simplement perquè ho necessitava.

No tenia gens clar què respondre, només sabia que li havia de dir alguna cosa, ignorar el missatge era encara més sospitos.

“Bones!

Sí, m'he connectat abans perquè volia acabar de passar uns documents a net. I bé, certament el confinament està sent una situació estranya... però ho vaig trampejant com puc ☺ Només confio en que tornem a la normalitat el més aviat possible, tot i que per ara sembla complicat. Espero que estigueu tots bé per casa!

Marcel B.”

Ho va rellegir cinc vegades abans d'enviar-ho. No volia donar peu a més preguntes, així que la resposta havia de servir per aparentar que

no li passava res destacable. Havia d'aconseguir que, quan l'Adrià ho llegís, pensés que estava vivint aquelles setmanes igual que la resta de gent, sense convidar-lo a creure que aquells dies l'estaven enfonsant de mica en mica. El va tornar a rellegir. Sonava convincent. Va col·locar el ratolí sobre el requadre d'*enviar* i el missatge va creuar la ciutat fins situar-se a la safata d'entrada de l'Adrià.

< >

Feia cinc minuts que esperava, amb la vista clavada a la pantalla i actualitzant constantment el correu electrònic, amb l'esperança de rebre una resposta al missatge que acabava d'enviar. El posava nerviós veure com canviava l'últim dígit del rellotge de l'ordinador i el correu encara no arribava. Era desesperant.

No sabia perquè, però l'estat del Marcel el preocupava des de feia ja unes setmanes. Bé, sí que sabia perquè. Els últims dies que havien pogut anar a l'oficina abans que els confinessin a casa, quan cada vegada es parlava més del virus a les notícies i gran part de la població començava a entrar en pànic, havia notat que el Marcel treballava amb menys ganes. S'havia adonat que tenia un aspecte cansat, que caminava com si carregués un pes a les espatlles. Fins i tot alguna vegada, dos o tres dies abans d'acabar tots i totes tancats a casa, s'havia oblidat de xocar-li els punys quan s'havien creuat pels passadissos de l'empresa.

Creia que entenia el que li passava, era totalment comprensible, però no podia evitar donar voltes a la seva actitud més recent. Sabia que vivia sol, ho havia deixat caure en alguna de les despreocupades converses que mantenien ocasionalment, cosa que encara el feia patir més per la seva situació. Realment no eren companys massa propers, cap dels dos considerava a l'altre un "amic", però sentia la necessitat d'intentar ajudar-lo d'alguna manera, o almenys descobrir si necessitava ajuda.

Feia ja dies que ho pensava, però encara no s'havia atrevit a posar-se en contacte amb el Marcel. Segur que tenia amics amb els qui ja hauria parlat. Però el fet que aquell matí arribés uns minuts tard a treballar (després d'haver conservat la seva habitual puntualitat la resta de dies que portaven confinats) el va impulsar a parlar-hi. Per això s'havia connectat mitja hora abans aquell migdia, esperant que el Marcel també s'unís aviat i poder contactar-hi sense prendre-li temps.

No li costava res comprovar si estava bé.

I per fi va arribar la resposta.

Va passar els ulls a corre-cuita sobre les quatre línies que havia escrit el Marcel, buscant alguna cosa que li servís per desxifrar el seu estat.

No semblava que res estigués malament, però tot i així li feia mala espina. Qualsevol altra persona hauria llegit el missatge i ho hauria deixat córrer, però a l'Adrià li va sonar massa formal. No, massa preparat. Potser estava buscant tres peus al gat i no hi havia motius per preocupar-se, però alguna cosa l'impulsava a seguir "investigant" fins assegurar-se que el Marcel estava bé.

Enviar-li un altre missatge semblaria massa forçat, però no tenia altra opció. A jutjar pel que ell creia que eren poques ganes de parlar, tenia clar que no agafaria el telèfon si el trucava. Per això, es va afanyar a redactar una resposta que sonés natural, creuant els dits perquè el Marcel no ignorés el missatge, desitjant que almenys el llegís. Va escriure una sola línia, per tal de no aclaparar-lo massa, preguntant-li si necessitava alguna cosa, fent-li saber que podia trucar-lo si necessitava parlar amb algú. No esperava una resposta, només que ho considerés. Potser ni tan sols li feia falta.

< >

Després d'haver contestat al primer correu de l'Adrià, l'últim que esperava era rebre'n un segon. Si havia rellegit el missatge varies vegades,

cuidant tot el que deia abans d'enviar-lo, havia estat precisament per evitar una possible continuació de la conversa.

Era evident que no havia funcionat.

Anava a respondre que estava bé, tal i com havia fet amb la Bea, quan es va adonar que ja era l'hora de començar a treballar. Era l'excusa perfecta per ignorar el missatge. L'Adrià pensaria que no havia contestat perquè estava centrat en la feina, perquè no volia perdre ni un sol minut (o encara que fossin uns pocs segons) redactant un parell de línies (que de ben segur que haurien acabat plenes de mentides i falsedat).

La resta de la tarda se li va fer exageradament llarga. No es podia treure el missatge de l'Adrià del cap, la preocupació que transmetien les seves paraules li ressonava dins la ment, cada vegada amb més intensitat.

Tenia tan mal de cap al final de la jornada que no va ser capaç ni de sopar. El sol fet d'estar de peu o assegut el deixava exhaust, així que va optar per ajeure's al llit encara que tot just fossin les set de la tarda.

Amb la mirada clavada al sostre, procurant no tancar els ulls, no més podia pensar en com de caòtica s'havia tornat la seva rutina des que la Bea havia reaparegut a la seva vida. Quan encara mantenien les distàncies, talment com si no existís cap relació entre ells, tot era més fàcil, menys enrevessat. Després de sis mesos, el Marcel havia après a acceptar que ja no compartien mai més rialles en dinars familiars, que no tornarien a sopar cap altre divendres en aquell restaurant japonès que tan els agradava des que eren adolescents. Havia aconseguit assumir que tot allò formava part del passat.

Però la trucada de la Bea ho canviava tot. D'alguna manera, significava que encara es preocupava per ell, que una part d'ella seguia lligada al seu germà suficientment com per intentar socórrer-lo en moments dèbils. O potser només ho feia animada per algun tipus de sentiment d'obligació moral.

I a més, a tot això s'hi havia afegit la música i els seus danys. L'Adrià i la seva bondat.

I, passada una estona, la nit i els seus records.

Les primeres notes de la cançó que havia aconseguit silenciar aquell migdia tornaven a la seva ment, aquesta vegada sense ser interrompudes per un Marcel alterat. Ell ho provava, intentava emmudir el seu propi subconscient (responsable d'aquella espècie de tortura personalitzada), sense èxit. Diverses melodies seguien fluint l'una rere l'altra, entreteixint-se, sobreposant-se contínuament. Com un trencaclosques de notes emmetzinades, del qual encaixar-ne una peça significava desmuntar una mica més al Marcel.

Les imatges d'abans del confinament que li creuaven les parpelles eren massa vívides, obligant-lo a recordar el que més s'esforçava a oblidar. Metros buits, carrers silenciosos.

Com cada nit. Des de feia ja 16 dies.

Divendres. Altra vegada el va despertar l'estrident alarma del mòbil.

Es va llevar amb el front ple de petites gotes de suor freda i tremolors als braços. Va encendre el llum amb dificultats i va veure que el llençol jeia sobre el terra, just al costat del llit, prova de que aquella nit havia estat àrdua. Fins i tot més que les anteriors.

Mentre esmorzava amb mandra i moviments automatitzats, donava voltes a l'oferiment de l'Adrià. Era plenament conscient que la seva ajuda li vindria bé, tot i que no voler-ho reconèixer complicava bastant la situació. No volia semblar dèbil. Vulnerable. No sabia fins a quin punt obrir-se massa a un company de feina canviaria la seva opinió envers ell mateix.

En moments com aquell li hagués agradat poder comptar amb amics propers. D'aquells amb qui és possible passar hores rient i conversant amb naturalitat però també desfogar-se i compartir pors i inseguretats. Amb confiança. Sense sentir-se jutjat.

Però el Marcel mai havia aconseguit (ni intentat) formar llaços com aquells. En certa manera, la confiança l'aterrava, motiu pel qual no deixava entreveure a ningú el seu *jo* més profund. L'amagava entre bromes i somriures amables, emmascarant-lo amb converses més aviat superficials i evadint les més sinceres. Sí que tenia amics, tot i que eren simplement coneguts amb qui solia tenir més relació. Eren aquells amb qui de tant en tant anava a sopar, els pocs a qui responia les trucades quan es sentia desinflat. Aquesta vegada, però, la situació era molt diferent i havia preferit passar-la en solitari.

Aleshores, a la vegada que es portava una torrada a la boca per clavar-li queixalada, se li va acudir. Podia explicar-li les circumstàncies a l'Adrià, procurant no deixar aflorar els veritables sentiments que li provocaven, per fer-li entendre que podia i que, en definitiva, preferia lidiar amb tot sense ajuda. Potser així es quedava més tranquil i s'oblidava del tema.

Decidit a treure's de sobre el pes que portava per nom Adrià, va desbloquejar el mòbil i va marcar el número que li havia adjuntat a l'últim correu. Realment a aquella hora hauria d'estar treballant, però tenint en compte la mitja hora extra que havia fet el dia anterior es podia permetre realitzar aquella trucada. I l'Adrià també. Caminant d'una banda a l'altra del petit estudi on es trobava, es va acostar el mòbil a l'orella amb cautela. Amb la mà que li quedava lliure s'acariciava amb el polze les petites marques del palmell de la mà, encara visibles un dia després de la conversa que les havia causat. Ja no li coïen, però veure-les i recordar aquella nit li provocava un dolor similar. O pitjor.

La veu de l'Adrià va tardar pocs segons a cobrir la distància que el separava de casa el Marcel.

- Bon dia. – sonava sorprès, aquella trucada l’havia agafat desprevingut.

< >

Es va portar la mà que tenia lliure al cap, a la vegada que alçava les celles. La manera de comportar-se del Marcel cada vegada el desconcertava més. Realment ja havia donat les seves intencions per perdudes el dia anterior, quan el seu company de feina havia ignorat per complet les seves paraules, així que rebre una trucada seva li havia semblat totalment inesperat. Il·lògic.

- Com va tot?

Incoherent.

- Per aquí tot molt bé. – va respondre l’Adrià. Amb passes irregulars es va afanyar a tancar la porta, sentint que els seu fill petit començava a alçar la veu i tement que els seus crits es solapessin amb les paraules del Marcel. – Bé... al principi va ser complicat adaptar-se a no poder sortir gairebé de casa, sobretot pel Raül, acostumat a veure cada dia els seus companys de classe. Encara són petits, quan s’acostumen a una rutina és difícil obligar-los a canviar-la... Però bé, què tal estàs tu?

El va sentir vacil·lar uns segons abans de respondre. Parant l’orella, fins i tot li va semblar percebre el soroll que feia en humitejar-se els llavis amb la llengua, preparant el que estava a punt de dir.

- Això és just sobre el que et volia parlar. Vaig rebre el teu correu... Abans que res, moltes gràcies. Fa uns dies que no sé què em passa. Tampoc volia preocupar a ningú – es va afanyar a dir – però sí que necessitava parlar-ne.

- Cap problema, simplement vaig veure que havies canviat una mica els horaris i vaig pensar...

- No, no – el va interrompre, deixant a l’Adrià amb les paraules a la boca – Ai, perdona, no volia tallar-te.

Pel seu to de veu va notar que li estava sent difícil deixar anar allò que l’inquietava. Segur que per això l’havia interromput, perquè ara que

per fi havia decidit confessar el que sentia a algú no era capaç d'esperar ni un segon per fer-ho. L'Adrià tenia la sensació que els seus mots sobraven, que el Marcel només necessitava saber que hi havia algú a l'altra banda del telèfon escoltant-lo i entenent-lo. No buscava una conversa, simplement volia comprensió.

- Tranquil, digues.

- Gràcies, altra vegada. Doncs... des que va començar el confinament que em sento fora de lloc. I fa dos dies... Però crec que va començar abans. No ho sé. No sé per on començar.

- Comença pel principi.

Sempre li havia semblat una frase sense sentit. Per això mai l'utilitzava. Era evident que una història, fos del tipus que fos, calia començar-la pel principi, no li semblava necessari dir-ho. Però aquesta vegada li va sortir sola. Se li va escapar dels llavis sense temps de pensar-hi, i és que era just el que el Marcel necessitava sentir. Una frase tan simple com aquella era capaç de posar una mica d'ordre a la seva ment, almenys durant l'estona que li fes falta per desfogar-se.

- Sí, d'acord. – uns segons de silenci, durant els quals l'Adrià va sentir com el Marcel empassava saliva - Sé que sonarà estrany, però aquest malestar va començar el primer matí després que ens confinessin, quan em vaig adonar que no podria tornar a l'empresa fins al cap de vés a saber quants dies. Quan vaig ser conscient que passarien setmanes abans que pogués tornar a fer el trajecte de cada dia en metro cap a l'oficina.

Sí, certament era estrany. No coneixia massa gent a qui la seva feina els apassionés tant com per sentir-se desemparats quan no hi podien anar.

- Bàsicament per la música.

Va procedir a explicar-li la importància que tenia la música per ell, el que significaven aquelles 32 cançons que l'havien acompanyat cada matí durant mesos. La necessitat que tenia de seguir una rutina, invariable, perfectament calculada. Sempre els mateixos 564 passos del metro

a l'oficina, el mateix trajecte subterrani, que durava sempre exactament els mateixos minuts. Els mateixos rostres, les mateixes olors. I el confinament ho havia canviat tot. De cop. Sense deixar-li el temps que necessitava per anar-se adaptant progressivament a la nova rutina que se li havia imposat sobtadament.

L'Adrià anava absorbint i processant tot el que deia, dedicant tot l'esforç possible a posar-se en les sabates del Marcel i comprendre allò que tan l'afectava. En certa manera li resultava surrealista, però si procurava mirar una mica més enllà podia arribar a entendre-ho. El que sí que entenia (i des de feia anys) és que cadascú viu una mateixa situació de maneres diferents. Que el més fàcil és jutjar a qui no comprenem, però que tot mereixem una mica de comprensió. A vegades pot semblar complicat entendre algunes maneres de pensar, però tot és qüestió d'intentar-ho. La intenció és el que compta, diuen.

I això és el que feia, parar atenció a tot el que relatava el seu company de feina i buscar la perspectiva que l'ajudaria a comprendre'l.

- I ara no sóc capaç d'escoltar cap d'aquelles 32 cançons, em porten massa records. Però tot i així, tot i procurar que no sonin enlloc durant el dia, de nit el meu cap les canta sense permís... Ja no sé què fer.

El Marcel va fer una pausa, que l'Adrià va aprofitar per fer un so afirmatiu, mostrant que seguia present en la conversa (o més aviat el monòleg) del seu company.

- I ara.. fa dos dies, em va trucar la meva germana.

- La... Bea es deia? – va provar sort l'Adrià. Li sonava d'alguna de les seves converses, i recordar noms mai li havia suposat un problema.

- Exacte. No sé si t'ho vaig dir, però va marxar fa sis mesos i... – va callar de sobte, deixant la frase a mitges - Ai, perdona si t'estic avorrint massa amb els meus problemes. Segur que tens altres coses més importants a fer. Ja parlarem un altre dia. O tan és, perdona per molestar-te i prendre't temps.

- No, no, no. De veritat que no m'importa escoltar-te. – i ho deia de veritat. En cap moment havia vist aquella trucada com una pèrdua de

temps. Al contrari. Era plenament conscient que allò era just el que el Marcel necessitava i no podia permetre que aquest acabés guardant-se tot allò que l'angoixava. I menys quan havia arribat tan lluny, predeia que la seva "història" s'estava aproximant al final. – Pots seguir, si vols. Si us plau.

- D'acord... De totes maneres, perdó.

Amb dificultats per trobar les paraules adequades, intentant parlar de la Bea sense denotar odi ni ressentiment, el Marcel va fer-li entendre a l'Adrià fins a quin punt l'havia afectat la conversa amb la seva germana. I com, sumada a la tensió que ja feia dies que carregava sobre les espatlles, havia provocat que aquells dies se li fessin difícils. I sobretot les nits.

A punt de finalitzar la narració, va concloure que realment la Bea només havia estat una espècie de detonant que havia empitjorat la situació, però que estava segur que sense la seva trucada estaria passant per unes circumstàncies similars. Ella només era un problema més.

- I això és tot, no crec que estigui oblidant res. Gràcies per escoltar-me.

- Per tant... entenc que el que més et preocupa és el tema de la música, oi? Aquesta llista de cançons que escoltaves sempre.

- Es podria dir que sí. - un segon. Dos. - Sí. Però de veritat que no cal que intentis ajudar-me, ja has fet suficient. De veritat.

- Has provat a escoltar alguna de les cançons sencera? O les silencis tan sols sentint unes poques notes? – les paraules del Marcel li van entrar per una orella i li van sortir per l'altra.

- Bé... – se'l notava desconcertat – No, no ho he provat. No puc, em veig incapaç. De totes maneres, em venen al cap cada nit abans d'adormir-me, així que... vindria a ser el mateix. I no és una bona solució.

< >

Amb cada paraula que intercanviava amb l'Adrià era més conscient que recordaria aquella conversa tota la vida. Potser el seu company no se n'adonava, però allò que estava fent era inestimable. Poques persones havien estat tan presents en situacions que ho requerien, només la seva germana Bea quan encara tenien relació. Solia desfogar-se amb ella quan es veien per sopar i ella el consolava i aconsellava. Era la germana petita, però semblava saber més sobre la vida que ell, tres anys més gran.

En aquell precís instant, i sense tenir-ne ni idea, l'Adrià estava fent de germà petit.

- I si parlessis amb la Bea? Potser arreglar les coses amb ella et treu un pes de sobre i aleshores...

- No. – el va interrompre abruptament. Quan es va adonar que havia sonat exageradament repel·lent, va procurar seguir parlant amb calma. – Parlar amb ella no serviria de res. La situació entre ella i jo ara mateix és massa complicada. L'únic que necessito ara mateix és poder dormir... Em conformaria amb poder descansar sense tardar hores a agafar el son i amb aconseguir acostumar-me a aquesta nova rutina, perquè sembla ser que va per llarg.

- Doncs... realment penso que només podràs dormir amb tranquil·litat quan siguis capaç d'escoltar alguna de les 32 cançons sense que t'ensorri la nostàlgia.

- Ho sé. – va empassar saliva i va deixar anar l'aire amb un sonor sospir – Bé, et deixo treballar. Jo m'he de connectar aviat a la plataforma i suposo que tu també. Gràcies, Adrià. Per aquesta estona escoltant-me.

- No me les donis. Que vagi bé. I si necessites alguna cosa ja saps com trobar-me.

El Marcel va esperar uns segons a penjar i, veient que l'Adrià no ho feia, va deixar caure el dit amb rapidesa sobre la pantalla per aturar la trucada. Amb presses i mans nervioses va apagar l'aparell tal i com havia fet cada dia les setmanes anteriors, evitant així rebre missatges de coneguts preocupats, i el va deixar a l'altra banda de l'escriptori. No

necessitava llegir més paraules que el portessin al passat, en tenia prou amb les melodies plenes de records.

Va passar una estona responent i enviant correus, fins que es va fer hora de dinar. Va decidir bullir uns macarrons en silenci, acompanyat només per l'intens i desagradable soroll de la campana de sobre els fogons. Mentre esperava que es fes la pasta, observava com aquell sonor aparell s'emportava el vapor sense dificultats, fent-lo desaparèixer tan bon punt es formava sobre la cassola. Tan de bo es pogués emportar amb la mateixa facilitat tot allò que el preocupava. Tan de bo les seves inquietuds poguessin ser eliminades a aquella velocitat, fent-les marxar segons després que apareguessin, sense deixar-li temps per donar-hi voltes. Tan de bo. Però no era tan fàcil.

Vuit minuts més tard, portava el plat de macarrons cap a l'escriptori, agafant-lo per les vores procurant no cremar-se. Se'l va acabar amb uns pocs minuts. Aleshores, veient que encara no era hora de començar a treballar, va decidir tornar a provar el que li havia aconsellat l'Adrià. Recordava que el dia anterior sentir unes poques notes d'una d'aquelles cançons l'havia deixat destrossat, però potser si s'hi afrontava amb predisposició aconseguia escoltar-les.

No va funcionar. Tan bon punt els altaveus de l'ordinador van començar a reproduir la cançó que havia escollit, els seus dits van començar a moure's amb inquietud, donant copets arítmics sobre la fusta de l'escriptori. Cloïa els ulls amb força, com si així pogués deixar de sentir la melodia. O potser per contenir les llàgrimes.

Va parar la música. Almenys ho havia intentat. Era un bon principi. S'intentava convèncer a si mateix que aquells segons de patiment no havien estat en va, repetint-se internament que amb els dies ho aconseguiria. Necessitava aconseguir-ho. Va decidir fer un pacte amb si mateix. Cada vegada que tingués una estona lliure, sempre i quan es sentís preparat, provaria d'escoltar alguna de les seves "cançons prohibides".

Només quan sentís que tenia les forces suficients per fer-ho. Potser amb el temps la situació millorava.

Quan es va estirar al llit aquella nit, es va adonar que no havia tingut en compte un aspecte. Com podia decidir escoltar les cançons quan es trobés bé si cada nit les escoltava involuntàriament? El seu pacte era incompatible amb el seu subconscient.

Encara amb el llum encès, tement que en apagar-lo la foscor donés pas als seus dimonis, li va venir a la ment la campana de la cuina. Era realment absurd, però no podia deixar de pensar en que havia d'existir una manera d'expulsar les pors tal i com feia l'olla amb el vapor, deixant que la campana n'esborrés el rastre.

I si...

Les seves pors eren les 32 cançons. Necessitava expulsar-les. No en tenia ni idea de qui o què se les podia endur, però creia tenir una manera de buidar-les. Com no se li havia acudit abans?

Cantar.

Potser era la solució. Per què no havia provat abans allò tan simple? Eren les onze i mitja de la nit, així que havia de cantar suaument si no volia despertar a algun veí. Molt possiblement el que se li acabava d'acudir era una completa bogeria sense cap ni peus, però per algun motiu li semblava bona idea. Si escoltar les cançons provenint d'algun aparell extern li feia tan mal, deixar-les anar havia de fer l'efecte contrari. No? Pel Marcel tenia sentit.

Amb por, va pronunciar la primera paraula de la primera cançó que se li va passar pel cap. La mateixa que havia silenciats el dia anterior quan havia sonat per la ràdio mentre menjava amanida. La paraula li va sortir amb un xiuxiueig. Ni tan sols es va esforçar en entonar-la, conscient que no era el seu fort. Va fer una pausa. Encara tombat boca amunt sobre el matalàs, va articular la segona paraula, seguida d'una tercera

que va deixar anar amb més facilitat. Se li trencava la veu amb cada mot que li abandonava els llavis, però almenys estava aconseguint dur a terme el que se li havia acudit. I no estava funcionant del tot malament. Hi havia esperança.

A l'hora de pronunciar la quarta paraula, va ser capaç d'enllaçar-la amb la resta de la frase, sense titubejar. Va decidir incorporar-se, quedant assegut a la vora del llit, els ulls fixats a la finestra que donava al carrer. Només podia veure la llum intermitent provinent d'un fanal al que devien quedar poques setmanes de vida. Potser dies.

Va seguir deixant brollar frase rere frase de la seva boca amb suavitat, pujant el to de veu amb cada vers. Cada vegada es sentia més còmode, com si cada paraula que sortia de dins seu s'emportés amb ella un bocí del malestar i angouxa que l'havien estat acompanyant aquells dies. Va arribar al final de la cançó de peu al centre de l'habitació, amb un somriure a la boca i llàgrimes als ulls. Ho havia aconseguit. Li tremolaven una mica les mans, conscients de l'immens esforç que acabava de fer el Marcel. Però ho havia aconseguit.

Amb una nova seguretat que amb prou feines reconeixia, va seguir cantant a la seva manera totes les cançons que componien la seva llista. Se les sabia de memòria, fins i tot es va animar a interpretar les seves pròpies versions dels trams instrumentals, talment com si la seva habitació s'hagués convertit en un escenari i ell en l'artista que feia dues setmanes que esperava retrobar. Com el dia abans a la cuina, quan havia estat ballant amb una cullera de fusta com a micròfon, amb la diferència que aquesta vegada sí que cantava. I que les cançons que omplien l'habitació tenien un significat molt més valuós pel Marcel. El temps les havia fet seves, li havia pres i ara li tornava.

Aquella nit va dormir. Va dormir com feia dies que no aconseguia, amb la ment en blanc i una sensació de pau omplint-li el cos.

El matí següent no va apagar el mòbil tan bon punt va sonar l'alarma, sinó que el va desbloquejar i va obrir l'aplicació de missatges mentre posava una llesca de pa a la torradora.

Bea.

Va buscar el seu nom entre els contactes i va entrar al xat. L'últim missatge era de feia gairebé sis mesos, de quan havia intentat contactar amb ella dies després que desaparegués. No havia obtingut resposta.

“Ei.”

Dues lletres, el primer que li escrivia des de feia temps. Massa temps. Últimament la seva relació s'havia refredat molt, però sentia que ja no podia jutjar-la més. Potser ella necessitava aquell temps. Aquells mesos. Igual que ell havia necessitat aquelles setmanes. Lluny de la resta, lluny de tot.

“Et puc trucar?”

4%

Com cada matí, la Clara es va llevar tan bon punt els rajos de sol començaven a entrar pels petits orificis de la persiana de l'habitació. Tan sols eren dos quarts i mig de set. Feia ja tres setmanes que s'havien cancel·lat les classes a l'institut, però el seu cos seguia atrapat en el mateix horari, negant-se a acceptar que passarien dies, setmanes o fins i tot mesos abans que tot tornés a la normalitat.

Aquell dia, un dimecres qualsevol (o potser un dijous, des que no sortia de casa no sabia ni quin dia era), va sortir del llet de puntetes, fent el mínim soroll possible. Va obrir la porta de l'habitació amb delicadesa, evitant que el so del pany despertés la resta de la família. Amb passes sigil·loses es va dirigir a la cuina, tancant la porta darrere seu, i va començar a preparar l'esmorzar. Sempre havia estat reticent als canvis, de forma que feia anys que esmorzava cada matí exactament el mateix: un got de llet calenta i galetes de xocolata, que solia sucar a la llet fins que s'estovaven d'aquella manera que tant li agradava, deixant la llet amb un regust dolç.

A l'hivern acostumava a esmorzar embolicada en una manta, una de ben gruixuda que guardava al fons de l'armari fins que començava a arribar el fred, acompanyat de matins foscos i de calfreds en sortir al carrer. Però ara, a les portes de l'estiu, el que més de gust li venia era sortir al diminut balcó que donava a la plaça i gaudir de l'esmorzar sota els primers rajos de sol. S'asseia a una de les fredes cadires de plàstic i deixava que el sol li escalfés el rostre mentre s'emportava galetes a la boca. Entretant, escoltava el silenci del carrer, només trencat pel piular dels ocells i el so de les fulles dels arbres remogudes pel vent. Tenia molt clar que, un dia qualsevol a una hora tan primerenca, difícilment hi hagués hagut gent al carrer, només els qui es dirigien a treballar i els

qui sortien a córrer gairebé de matinada. Però des de l'arribada d'aquell virus, els carrers estaven completament buits.

Se li feia estrany. Tant silenci, tanta calma. I tot d'un dia per l'altre. Però en el fons li agradava. Era conscient que una situació com aquella no era motiu de celebració, tenint en compte la gran quantitat de gent que ho estava passant malament, però li agradava la sensació de per fi tenir temps per a ella mateixa, per poder centrar-se en aspectes de la seva vida que, fins al moment, havia deixat de banda.

Cada matí, després d'esmorzar amb una tranquil·litat que abans desconeixia, feia la feina que li posaven de l'institut. L'acabava amb un parell d'hores, l'enviava i dedicava la resta del dia a fer el que li venia de gust. Feia temps que anhelava aprendre a tocar l'ukelele, aquell que li havien regalat els pares pel seu aniversari i que havia estat tot el curs acumulant pols. I ara, mesos després, per fi tenia una estona per ser autodidacta i aprendre a tocar totes aquelles cançons que no es podia treure del cap. Passava els matins tancada a l'habitació, recuperant el temps del que no havia pogut gaudir durant el curs; es posava al dia amb lectures pendents, intentava dibuixar (tot i saber que mai havia estat el seu fort i acabar sempre frustrada), passava hores davant la pantalla del portàtil mirant les sèries que havia abandonat durant les setmanes d'exàmens.

Però arribada la tarda, la solitud trucava a la porta i omplia l'habitació d'un sentiment d'enyorança. Entrava amb cautela, intentant passar desapercebuda, com un simple record. Agredolç. Un record de dies passats, de quan el virus encara no formava part de totes les converses. De quan les trobades amb amics no requerien pantalles. De quan encara res havia canviat.

Era aleshores quan la Clara sentia la necessitat de passar una estona en companyia, per recordar que no estava sola. De vegades es dirigia al menjador i llegia arraulida al sofà, mentre la resta de la seva família miraven embadalits la televisió. D'altres, preferia mantenir converses

lleugeres amb alguna amiga, encara que fos per videotrucada. Qualsevol cosa que l'ajudés a sentir-se acompanyada era benvinguda.

Tot i així, la majoria de vegades optava per passar l'estona estirada amb desgana sobre el llit, massa aclaparada com per fer qualsevol cosa.

Aquella tarda la solitud va arribar unes hores més tard que normalment.

Solia aparèixer quan la Clara tot just acabava de dinar, quan ella i el seu germà tornaven cadascun a la seva habitació mentre els seus pares feien el cafè. Tan bon punt tancava la porta darrere seu l'envaïa una sensació de buidor, com si estigués completament sola tot i tenir la seva família a pocs metres.

Els primers dies no va saber reconèixer la sensació. Amb els anys havia après a conviure amb la soledat, a gaudir del silenci que es creava a casa seva les tardes d'hivern, quan el seu germà marxava a passar l'estona a casa d'algun amic i els seus pares encara no havien tornat de treballar. Aprofitava aquelles tardes per estudiar. Sortia al balcó amb una manta com a abric i els apunts sobre la falda, agafant-los amb força per evitar que una freda ventada se'ls endugués. Passava hores resseguint definicions amb la mirada, fent anotacions als marges de les pàgines, intentant desxifrar el que havia escrit a classe amb presses per tal de no quedar-se enrere. De tant en tant, però, abandonava els apunts i fixava la mirada al cel, captivada pels seus tons foscos, observant el lent però constant moviment dels núvols, les figures que formaven en entrecreuar-se. Li agradava imaginar-se què es devia sentir en deixar-se acompanyar pel vent. Aleshores sentia passes, el lleu dringar de les claus, el repicar del pany en cedir. Les veus dels seus pares. Només llavors s'adonava de l'estona que portava endinsada en els seus pensaments, amb el cap als núvols.

Per a ella la soledat significava tranquil·litat, pau. Mai l'havia considerat un sentiment obscur.

Per aquest motiu es va sorprendre en adonar-se que, després de mesos, la percebia de forma totalment diferent. Des que, a causa d'aquell virus invisible i completament imprevisible, tota la seva família havien quedat confinats al pis, la soledat s'havia convertit en la seva pitjor enemiga. Qui hagués dit, tan sols uns dies abans, que trobaria a faltar aquells companys de classe que abans trobava insuportables? Que enyoraria les breus hores de pati amb les que considerava les seves millors amigues, menjant amb pressa els entrepans entre converses despreocupades? Qui hagués endevinat que, tot i sempre afirmar el contrari, sentiria nostàlgia envers les classes presencials a l'institut, que abans només hagués definit com a “exageradament avorrides i monòtones”?

Com li hagués agradat, aquella tarda, tenir les seves amigues a la vora. Aquell dimecres la solitud l'havia agafat desprevinguda. Com que havia arribat més tard, la Clara ja s'havia fet il·lusions, pensant que per fi l'havia superat, que havia aconseguit lliurar-se'n d'una vegada per totes. Però no. I encara estava lluny d'aconseguir-ho.

Tancada a l'habitació, aclaparada i sense saber què fer, es va estirar al llit de panxa enlaire. Tenia ganes de plorar, però cap llàgrima va ser prou valenta d'escapar-se i recórrer-li les faccions. Les petites gotes salades es van quedar atrapades dins dels seus petits ulls verdosos, com si pretenguessin negar el que realment sentia la Clara. Com si, quedant-se immòbils, poguessin fer desaparèixer tot tipus de sentiments obscurs.

Mitja volta. De bocaterrosa, enfonsava el rostre al coixí, notant la fresca olor dels llençols acabats de rentar. Feia olor de... gessamí? Possiblement. De ben segur que era algun tipus de flor. Necessitava pensar en alguna cosa, qualsevol.

Va treure el cap del coixí per agafar aire.

Aleshores va veure el mòbil sobre la tauleta de nit. Portava allà des de la nit anterior, aquells dies gairebé no l'havia ni tocat. Procurava buscar altres distraccions, accions que no impliquessin fer lliscar el dit sobre fotografies d'altres companys i companyes que estaven passant un

confinament sense problemes ni preocupacions. No perquè envegés la seva indiferència, sinó perquè li semblava que el que sentia ella era irracional, que no tenia motius per estar tan afectada.

Amb el mòbil davant dels nassos, se li va acudir trucar a algun amic, tal i com ja havia fet anteriorment altres dies. Si trucava a l'Anna, sabia que mantindrien un diàleg de pocs minuts, parlant de temes banals i amb una quantitat considerable de silencis incòmodes. Si, en canvi, optava per passar una estona davant de la pantalla amb el Pere, tenia clar que la conversa seria més aviat un monòleg per part d'ell, que es podia passar hores divagant sobre les seves suposades tragèdies. Les seves millors amigues possiblement estarien massa animades (tenint en compte que s'havien cancel·lat la majoria d'exàmens i que els professors estaven sent més flexibles a l'hora d'avaluar), fet que la faria sentir incòmoda.

I l'Ivan? Des de ben petits havien tingut una connexió estranya. S'havien conegut a parvulari, tot i que aleshores la seva relació tan sols es basava a fer castells de sorra junts a l'hora del pati. Amb el temps tots dos havien canviat (i molt), però, sorprenentment, la seva relació s'havia anat adaptant a les seves transformacions. La Clara sentia que ell sempre havia estat de les poques persones amb qui podia abordar temes transcendents, hi havia la suficient confiança entre ells per poder parlar de tot el que els preocupava, fos el que fos. Per això, costava de creure que mai s'haguessin vist fora de l'escola o l'institut. Sempre que parlaven ho feien durant les breus pauses entre classes, quan la resta dels seus amics i amigues sortien al passadís a airejar-se i ells es quedaven gairebé sols a l'aula. Llavors, un dels dos s'acostava on l'altre encara estava assegut, s'asseia sobre el robust pupitre de fusta verda i dirigia la mirada a l'altre. Era una mirada que ja havien fet seva, que amagava un "tot bé?" que tots dos podien desxifrar en qüestió de mil·lèsimes de segon. Una mirada que els donava peu a desfogar-se, a treure a la llum tots aquells assumptes que els turmentaven durant nits d'insomni.

Era bona idea trucar-li?

Seria certament estrany, tenint en compte que únicament mantenien converses quan eren a l'institut. Tot i així, la Clara sentia que només amb l'Ivan podria deixar anar tot allò que la preocupava, que només ell escoltaria les seves inquietuds sense jutjar-la.

Però, si li truqués, agafaria la trucada?

Possiblement es sorprendria en veure el seu nom sobre la pantalla.

Clara. Potser pensaria que s'havia equivocat, que havia deixat caure el dit sobre el seu nom accidentalment quan anava a trucar a qualsevol altra persona. O potser estava massa ocupat com per dedicar-li l'estona que necessitava i directament decidia no respondre. Fins i tot podia ser que tingués el mòbil apagat i ni tan sols rebés la trucada.

I com devia estar ell aquests dies? Estaria passant per una situació similar a la d'ella? O, al contrari, hauria aconseguit adaptar-se al confinant sense passar les tardes donant voltes a tot el que s'estava perdent?

Era impossible saber-ho.

Després de repetir-se mentalment la mateixa pregunta ("Li truco?") almenys una vintena de vegades, considerant totes les possibles reaccions que podia rebre per part seva en l'hipotètic cas que acceptés la trucada, va optar per arriscar-se. Va començar a fer lliscar el dit sobre la seva curta llista de contactes ordenats alfabèticament. A, B, C... E... G, H... I. *Ivan*. Sabia que si trigava massa acabaria canviant d'opinió, decidint deixar córrer la trucada i intentar dormir amb dotzenes de pensemments diferents travessant-li la ment.

Prement les dents, va fer *clic* sobre el seu nom i va deixar el mòbil recolzat a una pila de llibres, creuant els braços mentre esperava que el seu interlocutor aparegués a la petita pantalla. Si és que apareixia. Anava passant els segons i cada vegada ho tenia menys clar.

Durant una llarga estona, la Clara només veia la seva pròpia imatge ocupant la pantalla en la seva totalitat. Es va fixar en els seus fins llavis

entretallats, que anaven adquirint formes diferents en mossegar-ne l'interior amb nerviosisme. En els seus ulls, ocupats per una mirada d'aspecte absent, coberts per unes celles la posició de les quals denotava preocupació. En les seves espatlles arronsades, incapaces d'amagar la tensió que sentia.

- Cl-clar-clara? – de sobte va aparèixer l'Ivan a la pantalla, fent que la imatge de la Clara s'empetitís i es convertís en tan sols un petit rectangle.

La poca connexió que semblava arribar a l'habitació de la Clara el feia parlar de manera intermitent. Les cinc lletres que formaven el seu nom van arribar a les seves orelles amb les síl·labes separades, talment com si l'Ivan estigués tartamudejant. Es va afanyar a desencreuar els braços, deixant-los caure sobre la seva falda i entrellaçant els dits un cop fora de la vista de l'Ivan. Va parpellejar repetides vegades fins que la seva vista va decidir enfocar la pantalla amb claredat.

- Hola. – estava nerviosa per saber què estava pensant ell, així que va acompanyar la salutació torçant lleugerament la boca, en un intent de somriure.

Sota la taula, movia els dits amb nerviosisme, resseguint amb una mà les ungles de l'altra. Els segons que van succeir l'única paraula que havia dit, els va passar amb els ulls fixats en els de l'Ivan, fins que es va adonar que potser l'estava intimidant. Va provar de dirigir la mirada a algun altre lloc, però només va aconseguir fer-la passar massa lentament pel rostre del noi que l'observava en silenci.

Va abandonar els seus ulls verds oliva, més foscos que normalment per culpa de la falta de llum que portava la tarda, i es va dedicar a observar les seves celles. Fines. No massa poblades. Relaxades, curiosament. Segur que les d'ella seguien proclamant a crits la incomoditat que sentia. Seguidament, va passar a fixar-se detingudament en el seu nas, cobert de petites pigues que s'estenien com una petita constel·lació fins sota els seus ulls. Allà començaven a difuminar-se suaument fins desaparèixer, deixant la resta de rostre al descobert. La qualitat de la càmera

no li permetia distingir-la, però la Clara es podia imaginar la minúscula cicatriu que tenia a la galta esquerra. Havia caigut per les escales, li havia dit. Pensar en la seva pocatraça la va fer somriure. Aleshores, a punt de clavar la vista sobre els seus llavis, aquests es van obrir, per fi.

- Com... com és que m'has trucat? – el va notar dubitatiu al principi de la frase, però la seva expressió denotava la mateixa tranquil·litat que les seves celles segons abans.

Per sort ara el podia sentir bé, sense necessitat de desxifrar cada paraula que deia a causa de problemes de connexió. Es va adonar, però, que no tenia ni idea de què li volia dir. Sabia que s'havia estat sentint estranya aquells dies, però no tenia gens clar com explicar-ho de forma comprensible.

No podia dir que trobava a faltar anar a l'institut, perquè realment no era tan simple com això. No podia dir que se sentia sola perquè només se sentia així durant una part del dia. I certament no estava sola, la seva família era a casa les vint-i-quatre hores del dia, però la seva presència no era capaç d'omplir aquell buit que li generava la solitud cada dia després de dinar. I no entenia per què.

Podia començar per aquí. Per tot el que no entenia.

- Sé que és estrany, perquè... Bé. – va deixar anar una riallada nerviosa – Tant és. Feia molt que no parlava amb tu.

- Ah. D'acord. – necessitava saber d'on treia aquella calma, com ho feia per no immutar-se davant d'una situació tan inusual. O potser tan sols sabia aparentar tranquil·litat fàcilment.

En el fons, però, sabia que era absurd sentir-se d'aquella manera. No era la primera vegada que parlava amb ell i realment era algú en qui confiava enormement. Què hi havia en un videotrucada que no hi hagués en una conversa cara a cara? Va decidir ignorar la sensació d'estranyesa que l'envoltava i, encoratjant-se, deixar anar el que li volia dir des que havia començat a buscar el seu nom entre els contactes.

- Realment necessitava parlar amb tu perquè no sé què m'està passant aquests dies. No sabia amb qui parlar del tema, estic acostumada a sempre mantenir aquestes converses amb tu.

Aleshores l'Ivan li va dirigir aquella mirada que tan bé coneixien tots dos, acompanyant-la d'un somriure còmplice que semblava decidit a acollir el que fes falta. Aquella expressió va aconseguir desfer una mica la por amb què la Clara havia començat la trucada. Havia oblidat per complet com de fàcil es feia parlar amb ell.

Els minuts següents els va omplir tan sols la veu de la Clara, explicant a l'Ivan tot allò que creia que li succeïa, intentant descriure aquella sensació de solitud que l'embolcallava cada tarda tot i no estar sola, buscant les paraules que l'ajudessin a entendre les circumstàncies. No només a l'Ivan, sinó també a ella mateixa.

- Però el que més em preocupa és que no sé si estic sent massa exagerada. Realment tothom està vivint el mateix, estem tancats a casa sense poder veure a cap de les persones amb les qui ens relacionàvem fa tan sols uns dies, però dubto molt que la resta de gent estigui passant pel mateix que jo. Més que res perquè ni jo mateixa m'havia sentit mai abans així. No sé si m'explico. – quan va acabar de parlar, va fixar la vista altre cop en el seu interlocutor, adonant-se que feia ben bé un parell de minuts que parlava pels descosits sense deixar-li moments per intervenir.

- Sí, sí. Ho entenc. – això era el que més li agradava de l'Ivan. No la jutjava. Tan sols escoltava, l'ajudava a sentir-se entesa.

No va dir res més. No ho necessitava, cap dels dos ho sentia necessari. No els feia falta opinar sobre res del que intercanviaven, el sol fet d'explicar-ho, de deixar-ho anar, els era suficient. A vegades només calia ordenar els pensaments per alliberar-se'n. Encara que fos només una mica. Identificar-los, convertir-los en paraules, compartir-los. Res més.

- Gràcies. – va dir, a la vegada que col·locava un colze sobre la taula, inclinava el cap lleugerament i el deixava reposar sobre el palmell

de la mà. La cabellera color canyella que li arribava fins a mitja esquena se li va balancejar amb suavitat, deixant caure un floc de cabells davant la cara de la Clara. Se'l va enretirar amb un moviment ràpid, fent-se'l passar per darrere l'orella. – I tu, com estàs?

– La veritat és que bastant bé. Millor del que esperava. – es va aclarir la veu. – En el fons crec que m'està anant bé descansar de la frenesia que portava durant el curs. Sé que aquesta no és la millor manera, ni de lluny, però de veritat que necessitava una pausa.

Mentre l'Ivan encara parlava, la Clara es va adonar que estava descrivint exactament com se sentia ella durant els matins, just després de llevar-se, mentre esmorzava. Estava relatant aquella sensació que la impulsava a provar noves activitats, a posar en marxa petits projectes personals que havia anat ajornant indefinidament. Per què ella no era capaç de mantenir aquells pensaments durant el dia complet? Per què a partir del migdia s'ensorrava i el món se li tenyia de negre?

Va continuar escoltant-lo. Deia que els darrers dies havia estat intentant recuperar l'habilitat de pintar amb aquarel·les que havia perdut quan tenia vuit anys. No l'havia perdut, més aviat l'havia abandonat. Ara per fi tenia temps per tornar a passar hores entre quaderns, pinzells i caixetes plenes de colors. No podia evitar sentir-se immensament feliç per ell. L'alegrava molt sentir que havia aconseguit canviar les nits d'insomni que ella encara patia per somnis plàcids, en què, deia, veia tenyir-se el cel de centenars de tonalitats diferents d'aquarel·la, que estenien les seves acolorides gotes entre els núvols.

Seguia parlant de tot allò positiu que li havia portat el confinament quan, de sobte, es va sentir un miol. La Clara va allargar el coll, mirant per la finestra que tenia davant per veure si aconseguia albirar el gat que acabava de sentir al carrer. Estava completament buit. Quan va tornar la mirada a la pantalla, l'Ivan havia desaparegut. Ara la càmera mostrava totalment l'habitació del seu company de classe, que abans havia estat coberta per la seva silueta. Atansant-se una mica a la petita pantalla, va

localitzar el noi al fons de l'habitació, ajupit al costat de la porta i donant-li l'esquena. Què feia? Semblava que parlés amb algú de pocs centímetres d'alçada.

Ràpidament, el seu cervell va connectar-ho tot. El miol. El carrer buit. L'Ivan ajupit davant la porta. Tenia un gat? Com podia ser que, coneixent-se des de feia gairebé quinze anys, mai abans li hagués comentat que tenia un gat? Era estrany, la gran majoria de gent que tenia mascotes acostumava a parlar-ne bastant sovint, o almenys a deixar caure que en tenien en alguna conversa. Per exemple, tenia molt clar que l'Anna tenia un canari. No en recordava el nom, però sabia perfectament que en tenia un. Era d'aquestes coses que els amics solen explicar-se. O almenys la Clara estava acostumada a això. Per aquest motiu li semblava increïble que l'Ivan mai li hagués explicat en cap de les seves converses diàries. Potser mai havia sorgit l'oportunitat.

Al fons de la pantalla, l'Ivan seguia ajupit. Semblava que intentés evitar que el gat entrés a l'habitació, però no tenia massa clar que ho estigués aconseguint. Va sentir uns dèbils plors, definitivament procedents del petit animal, i l'Ivan va semblar rendir-se. Llavors es va aixecar, caminant altra vegada cap a la cadira que havia situat davant de la càmera, i la Clara va poder veure per fi la menuda criatura que acabava d'entrar a l'habitació. Caminava cap on era l'Ivan amb passes ràpides, movent les curtes potes àgilment. El noi, ja assegut, va sospirar i es va aixecar per agafar el gat en braços i asseure'l a la seva falda.

- Perdona. Pel que sembla tenia moltes ganes d'entrar, eh? – va mirar el gat i, acariciant-li el cap, va somriure a la Clara ensenyant les dents.

Ella no va poder evitar tornar-li el somriure. Segons més tard va sacsejar el cap, canviant la rialla per una expressió de sorpresa.

- Tens un gat? – va preguntar, alçant les celles i obrint els ulls amb incredulitat. – No en tenia ni idea.

- Sí, és que no solc dir-ho a massa gent. Vull dir, no és que vulgui amagar-ho ni res semblant, és només que... No ho sé, no sol ser un tema

que vingui al cas quan parlo amb algú, i tampoc pretenc dir-ho en qual-sevol moment i que soni forçat. – mentre parlava anava mirant al seu voltant, com si esperés trobar les paraules que millor s’ajustarien a la seva resposta flotant entre les parets de la seva habitació. – La veritat és que no parlo amb massa persones i tampoc acostumo a parlar de mi. Bé, només amb tu, però és diferent... No ho sé.

L’entenia. Moltes vegades se sentia de forma molt similar al que acabava de relatar ell. Sentia que amb els pocs amics que tenia no es podia obrir del tot, que ells tampoc tenien ganes d’escodrinyar les parts d’ella que no solia mostrar. Potser tan sols eren imaginacions seves, però realment no solia venir-li de gust parlar sobre ella mateixa amb els qui considerava amics seus. No perquè en realitat no ho fossin, sinó perquè la relació que mantenia amb ells era diferent. Més superficial, d’alguna manera. Les seves converses acostumaven a girar al voltant de temes intrascendents, basant-se per exemple a comentar l’examen de la setmana passada o a donar voltes a aquells deures que no aconseguien entendre.

Per sort, podia comptar amb l’Ivan. La seva relació amb ell era tot al contrari. Normalment tocaven tan sols els temes que més els preocupaven a tots dos, ja que les breus converses que mantenien entre classes tampoc donaven temps per gaire més, deixant de banda altres assumptes més trivials. Certament, la Clara no podia recordar l’última vegada que havien mencionat algun examen mentre parlaven. Bé, sí, però només havia estat per comentar la falta de son que els provocava.

- I com es diu?

L’Ivan va aixecar el cap de sobte en sentir la veu de la noia.

- Jazz, es diu Jazz. - Sostenia entre les mans una de les petites i peludes potes del gat, a la vegada que la feia moure d’una banda a l’altra, talment com si estigués saludant.

La Clara va riure. Feia molt temps que no veia aquella faceta de l’Ivan. Potser des que havien començat l’institut. Quan eren més petits

sí que solien passar estones rient junts per qualsevol tonteria, com era el cas de totes les hores de pati que havien compartit a l'escola, però semblava que aquells moments divertits s'havien esfumat feia dies. Potser, tal com havia estat dient ell feia uns minuts, el confinament li havia donat el temps suficient per recuperar una part del seu antic *jo*. Potser, de la mateixa manera que havia retrobat la seva passió per les aquarel·les, ara estava aconseguint tornar a treure a la llum el seu costat més brillant. Més viu.

- Encantada, Jazz. – encara somrient, va acostar una mà a la pantalla, oferint-li una encaixada de mans virtual al petit gat de tons marro-nosos. Aquest, guiat per l'Ivan, li va correspondre.

L'estona següent la van passar descobrint que eren capaços de parlar sobre temes banals. Van xerrar extensament sobre assumptes totalment irrellevants, fins i tot sobre el temps. Es van adonar que els feia sentir bé. Poder parlar de coses sense importància, gaudint de la seva companyia. Era cert que a tots dos sempre els havia anat molt bé tenir-se l'un a l'altre per desfogar-se, per deixar anar allò que els turmentava, però ara veien que la seva amistat no només calia que es basés en allò.

D'alguna manera, aquella trucada imprevista els estava fent créixer. Estava fent créixer la seva amistat. Una mica de cap per avall, sí. Havien començat la casa per la teulada, iniciant la seva relació amb converses profundes i necessitant anys per mantenir una conversa corrent. La majoria d'amistats funcionaven totalment al contrari, però tant era. No necessitaven ser com la resta.

Quan van decidir penjar, la Clara va comprovar l'hora al mòbil. Ja eren les vuit. I havien començat a parlar poc després de dinar. Les hores li havien passat volant amb l'Ivan a l'altra banda de la pantalla.

Va agafar el mòbil entre les mans per posar-lo a carregar (notant que bullia després de tanta estona en funcionament) ja que durant la trucada l'havia estat advertint del poc percentatge de bateria que restava.

20%. 10%. I havia anat baixant en picat fins al 4%. El va endollar abans que s'apagués.

Encara quedava una mica abans que fos hora de sopar a casa seva, així que, motivada per l'entusiasme que li havia transmès l'Ivan, va agafar l'ukelele de la cantonada on descansava i es va asseure al llit per jugar amb la música una estona. Els dies anteriors, a aquella mateixa hora, estava ajaguda sobre els llençols amb la mirada al sostre, permetent (encara que de forma involuntària) que la nostàlgia s'endugués les seves ganes de fer qualsevol cosa.

Mentre acords desafinats omplien l'habitació, la Clara només podia donar gràcies mentalment a l'Ivan. No tenia massa clar què havia fet ell que aconseguís fer-la sentir d'aquella manera, però podia donar fe que havia d'estar-li agraïda. Potser l'havia inspirada. No ho sabia. Però se sentia còmoda acollida per aquella sensació.

El lleu repicar de coberts i plats provinent de la cuina va anunciar l'hora de sopar, obligant-la a abandonar l'ukelele i les melodies que n'havia aconseguit treure.

- Amb qui parlaves aquesta tarda?

Ja s'havien assegut tots al voltant de la taula, davant d'uns encara fumejants plats de crema de carbassa. Va ser la seva mare la que va iniciar la conversa.

- Amb l'Ivan. – veient que els seus pares es miraven amb expressions d'estranyesa, va donar per suposat que no sabien a qui es referia. – El de parvulari? Que sempre ha anat a la meua classe?

Tots van proferir en un cor d'*ahs* allargats, deixant clar que el que havia dit la Clara havia estat clau per identificar de qui parlava.

- Encara pinta? – va preguntar-li el seu pare.

No va poder evitar somriure en respondre que sí.

Quan es va llevar l'endemà es notava lleugera. Havia aconseguit dormir uns minuts més que normalment, començant a desenganxar-se

de l'horari que seguia quan encara podia anar a l'institut, i realment sentia que havien marcat la diferència. Tot i així, seguia sent massa d'hora com perquè la resta de la seva família estigués ja amb els ulls oberts, així que va recórrer la casa amb passes sigil·loses mentre es dirigia a la cuina. Com sempre, va preparar una tassa amb llet i la va posar uns segons al microones. Mentre la tassa donava voltes dins l'electrodomèstic, es va posar de puntetes per agafar les galetes d'un dels armaris. Vint segons més tard, obria la porta del balcó i s'asseia a esmorzar mentre observava la plaça. Buida i en silenci.

No va tardar massa en acabar de menjar. Va deixar la tassa de ceràmica buida sobre la taula de plàstic que tenia al costat i va creuar els braços, dirigint la mirada al cel, contemplant els pocs núvols matiners que el creuaven. El sol començava a sortir amb timidesa, però ja podia notar-ne l'escalfor. Semblava saludar-la, oferir-li el primer "bon dia" del matí.

- Bon dia. – va murmurar ella, responent al seu salut silenciós.

Aleshores es va aixecar, tornant a l'interior del pis. Deixant l'ambient fresc i agradable del matí tancat rere les portes del balcó. Això sí, no sense endur-se un bocí d'aquella sensació cap a la seva habitació.

Un cop allà, va fer exactament el mateix que feia cada matí. Deures, llegir, mirar sèries. Aquesta vegada, però, l'envoltava una energia diferent. Parant l'orella, va sentir com els seus pares es despertaven unes habitacions més enllà. Podia reconèixer les passes de la seva mare recorrent el passadís amb mandra, el so de la nevera en obrir-se. El seu pare badallant gairebé imperceptiblement, el soroll de la persiana en aixecar-se. Devien ser les deu. Feia una estona, asseguda sobre el llit, la Clara havia decidit posar-se a fer braçalets amb fils. Era la primera vegada que en feia, així que els dits se li movien amb poca traça, com si formessin part d'una dansa maldestra que ningú els havia ensenyat mai. I així va continuar durant la resta del matí.

Estava tan centrada a fer i desfer els fils, a trenar-los entre ells provant d'aconseguir patrons mínimament coherents, que se li va fer l'hora de dinar sense ni adonar-se'n. Ni tan sols va sentir com el seu germà es despertava i sortia de l'habitació, tot i compartir una paret amb la seva.

El dinar va passar amb calma. Potser massa. Les converses sobre la feina, les preguntes al seu germà sobre l'escola, les discussions sobre el virus (que no podien faltar en gairebé cada àpat), van anar traient a la Clara de la barreja de pau i entusiasme que havia anat aconseguint des d'ahir a la tarda. Realment el sopar del dia anterior havia estat molt similar, però aleshores la conversa amb l'Ivan encara era massa recent com per permetre-li ensorrar-se. L'havia encegat. L'estona que havia passat amb ell l'havia deixat enlluernada, fent-li impossible veure el que tenia just davant del nas. Allò que la portava als seus moments de nostàlgia.

Quan va haver acabat el segon plat, va començar a desaparar taula. Ni tan sols va esperar a fer les postres. Es maleïa a si mateixa per estar perdent la sensació que feia dies que buscava, ben bé des que havia començat el confinament. Era injust. Li havien donat a tastar aquell caramel dolç que tant desitjava i ara li prenien. Més ben dit, semblava que ella mateixa l'estigués escopint amb menyspreu, incapaç de retenir-lo a la boca unes hores més. Igual que el dia anterior, en què la solitud havia optat per visitar-la unes hores més tard del que acostumava, robant-li allò tan dolç just quan començava a gaudir-ho. Però aquesta vegada era pitjor, molt pitjor. Semblava que per fi tot anava bé i ella mateixa s'estava arrencant l'esperança de soca-rel.

L'olor del cafè acabat de fer dels pares començava a omplir la cuina quan la Clara i el seu germà es van tancar cadascun a la seva corresponent habitació. Com cada tarda.

En el fons res havia canviat, per més intensament que ella ho anhelés.

No va plorar. Semblava haver perdut la capacitat de fer-ho. Tan sols es va limitar a passar les hores estirada al llit i amb la vista fixa en un punt indefinit del sostre, amb la ment en blanc. Pel que es veia, els seus pensaments estaven tan esgotats com ella. Potser ja no la suportaven i havien decidit abandonar-la. Tant de bo ella pogués fer el mateix.

El dia anterior encara havia estat capaç d'aixecar el cap i trucar a l'Ivan, de treure's de sobre aquella pedra que l'esclafava i l'asfixiava. Però avui no se sentia amb les forces suficients. Ja no.

Toc toc toc.

Tres cops enèrgics a la porta van obligar la Clara a desenganxar els ulls del sostre. No va respondre, així que qui hi hagués rere la porta hi va tornar.

Toc toc toc.

Silenci.

Aleshores es va obrir la porta i va aparèixer el seu germà amb el pom a la mà.

- Clara, sap on són les...? – va mirar cap on era ella, que ara havia deixat la vista clavada en algun punt de la paret – Clara?

Tenia tan sols deu anys, però es va acostar a la seva germana amb expressió preocupada.

- Què et passa? – ara ja el mirava, estranyada. Però almenys el mirava.

- Res, no res. No et preocupis, d'acord? Només és... No em trobo massa bé. – quan va acabar de dir-ho es va adonar que no havia estat massa intel·ligent.

Va veure com el seu germà feia el gest de sortir corrents cap al menjador, de ben segur que per avisar els seus pares que la seva germana es trobava malament. Encara no havia creuat la porta de l'habitació quan la Clara el va cridar:

- Èric! – es va incorporar amb rapidesa, quedant asseguda a la vora del llit.

- Què?

- No cal que avisis a ningú, no em trobo malament.

- Però si... acabes de dir... – òbviamment, no ho entenia. La veritat és que ella tampoc.

- Vine.

El nen es va tornar a acostar a ella, que encara asseguda al llit el va agafar per les espatlles, mirant-lo fixament als ulls.

- No em passa res, d'acord? És només que aquests dies no m'agrada estar sola i, bé, no tinc massa ganes de fer res. – realment era molt més complicat que això, però havia de simplificar-ho si no volia confondre encara més el seu germà. Tenia les celles arrufades des que li havia dit que no es trobava malament, no calia embolicar més la troca.

- Mmm... D'acord, suposo.

La Clara el va deixar anar i l'Èric es va dirigir cap a la porta. No se'l veia massa convençut amb l'explicació que la seva germana li acabava de donar. Quan va ser a la porta, es va tornar a girar cap a ella, que tornava a estar estirada i amb la mirada perduda.

- Clara?

- Sí?

- Vols que juguem a alguna cosa? A aquell joc de taula que t'agrada tant? Fa molt que no hi juguem. Des de l'estiu.

- Èric... De veritat que no em ve de gust fer res. Si vols... demà al matí. – amb sort ja estaria millor aleshores. Com la resta de matins.

- Si us plau? – li costava molt dir-li que no. Era massa tendre. Innocent. Tenia sort de no conèixer encara el que la turmentava a ella.

En el fons només tenia ganes d'ajudar-la. La veia diferent, estranya. I tan sols volia recuperar-la. Potser... Potser podia donar una oportunitat al seu suggeriment. Encara que fos només per provar-ho. No se sentia amb forces, però potser l'ajudava a esclarissar-se. Potser valia la pena intentar-ho per fer feliç el seu germà. Des que havia començat el confinament l'havia ignorat bastant, tot i que la seva relació tampoc havia estat massa estreta abans de quedar tancats a casa. Es veien poc,

parlaven poc. Potser aquest era el moment de compensar-li. Encara que li costés.

Es va aixecar lentament del llit, en direcció a la porta. Plantada davant de l'Èric, li va oferir la mà.

- Això és un sí? – va dir ell, mirant la mà tremolosa de la Clara.

- Sí. – i va agafar-la, amb els ulls brillants.

Va ser una tarda diferent. Especial, en certa manera. Els dos germans es van asseure sobre la catifa del menjador, separats pel joc de taula amb què havien passat tantes tardes d'estiu. La Clara va començar amb poc entusiasme. Cada dos per tres el cap se li perdia entre records de la trucada del dia anterior i de l'institut, fent-la sentir sola, passant completament per alt que tenia el seu germà davant dels nassos. Lògicament, perdia una partida rere l'altra. Però semblava que el seu germà no es cansava de jugar. Semblava entossudit a continuar fins veure que la Clara anava apareixent, com si fos un fantasma que en algun moment hagués de deixar de ser translúcid per fer-se completament visible. Però cap dels dos era capaç d'endevinar quan arribaria aquell moment.

A mitja tarda, els seus pares van apagar la televisió i es van unir al joc. La Clara seguia sent gairebé invisible, però ningú va voler dir res. Potser tenia un mal dia. Les partides s'anaven enllaçant entre elles sense final aparent, tornant els moviments de la família cada vegada més automàtics. Fins i tot els de la Clara, que ja no necessitava pensar per participar en el joc. Veia feliç al seu germà, els seus pares també estaven passant una bona estona. Però ella no es sentia capaç d'igualar les seves emocions. No li sortia.

Ja gairebé era hora de sopar quan un lleu *ding* va emergir del mòbil de la Clara, que havia estat tota la tarda reposant entre les seves cames. No sabia per què l'havia portat amb ella, potser amb l'esperança que alguna amiga li truqués i pogués refugiar-se en una conversa ordinària. Ella no havia estat capaç de trucar a ningú, però tenia la impressió que una trucada imprevista l'ajudaria a revifar-se. Almenys això és el que li

hagués agraïat. El va recuperar de sobre la catifa i el va desbloquejar, abans i tot de mirar qui li havia enviat un missatge. Tant li era. Necessitava omplir-se el cap amb qualsevol distracció per sortir de la monotonia d'aquella tarda. Realment es sentia bastant millor que quan havia començat a jugar, com en un estat intermedi entre la transparència i la solidesa. Però tot i així no havia recuperat l'entusiasme i energia d'ahir. D'aquell mateix matí, fins i tot. El sol sentiment de ràbia per estar-se jugant aquella mala passada a si mateixa l'ofuscava.

El missatge era de l'Ivan.

En llegir el seu nom es va adonar que realment no li era igual de qui fos el missatge.

El va obrir amb ànsies. Era una imatge. Es va afanyar a descarregar-la i fer *clic* a sobre, de forma que ocupés tota la pantalla. Era una foto d'una pintura en aquarel·la. El dia anterior, durant la part de la conversa en què havien aprofitat per parlar de temes "irrellevants", ell li havia comentat que havia començat un dibuix aquell matí. Ella li havia dit, mig de broma mig seriosament, que volia veure'l quan l'acabés. I allà el tenia.

Havia pintat un camí de bosc sumit en la negror de la nit, només il·luminat per petites cuques de llum que havia representat com a diminuts punts daurats. La lluna treia el cap des de darrere un pi, tan estreta que em prou feines es veia. El cel era completament negre. Un parell de pinzellades de color blau marí feien de núvols difuminats entre la foscor, i algunes taques d'un to blau més clar aconseguien retratar l'efecte de la poca claror de la lluna en reflectir-s'hi. Era preciós.

Va apagar el mòbil amb un nou somriure instal·lat a la cara i un centelleig a les pupil·les. L'Èric la va mirar.

- Ja et trobes millor?

La Clara va assentir i va reprendre la partida, aquesta vegada amb el sentiment que feia hores que buscava voletejant-li a l'interior, tornant a renéixer.

A aquella tarda la van succeir nombroses hores de jocs en família, nits arraulits al sofà entre mantes (ignorant per complet la calor que començava a portar la primavera) veient pel·lícules amb bols de crispetes entre mans. Després d'aquell dia de recaiguda, després d'haver aconseguit tirar endavant, la Clara ja no havia tornat a perdre la brillantor als ulls. Ara passava els dies ensenyant a l'Èric a fer braçalets, esclafint en rialles cada vegada que la poca traça de tots dos els obligava a repetir el que feien; passaven l'estona buscant cançons que els agradaven i provant de reproduir-les amb l'ukelele. Amb els dies, la Clara havia aconseguit dormir més hores, llevant-se a la vegada que el seu germà i gaudint junts de l'escalfor que banyava el balcó durant el matí. Sempre a la mateixa hora, veien una dona passejant un gos per la plaça, que cada matí bordava al petit gat dels veïns que prenia el sol despreocupadament al balcó. A la Clara li recordava el Jazz.

De tant en tant, passava estones sola a la seva habitació. Aprofitava per fer videotrucades amb els seus amics i amigues, sense preocupar-se massa per silencis incòmodes o temes de conversa absurds. Gaudia de la seva companyia. Havia après que era l'únic que necessitava, i li semblava més que suficient. Per això ja no havia tornat a sentir el puny de la soledat trucant a la porta. Era cert que algunes vegades sentia aflorar la nostàlgia, però l'afrontava somrient-li amb enyorança. Recordant abraçades i rialles amb tendresa i aprenent a apagar el patiment que solien portar-li abans aquelles memòries.

També havia parlat amb l'Ivan. Repetides vegades. Ara que per fi havien descobert aquella cara de la seva relació que feia anys que desconeixien, se'ls feia difícil desenganxar-se'n. Podien riure, mantenir converses despreocupades. I tot sense perdre aquell *no sé què* que els feia capaçs de comentar el que els preocupava sense embuts. Definitivament, havien après a créixer. Junts.

Potser, en el fons, la Clara era com aquella pintura de l'Ivan. Durant un temps havia estat aquella negror profunda, s'hi havia vist atrapada. Però ara, havia sabut trobar aquelles petites cuques de llum que l'ajudaven a il·luminar-se. A no perdre's en la seva pròpia foscor. Eren la seva família, els seus amics. Que sense saber-ho aconseguien esvair fins i tot les tonalitats més obscures.

I potser l'Ivan era aquella lluna. La que s'amagava entre els arbres però tot i així no podia ocultar la seva llum. Potser l'astre passava desapercebut als ulls de molts, però la llum que desprenia i s'emmirallava en els núvols es veia de forma inevitable.

Aquestes quatre històries parlen d'aquells dies en què els carrers eren buits.

La Chloe, l'Edu, l'Arnau, el Marcel, la Clara. Diferents maneres de viure els temps de confinament.

Cases plenes d'incertesa, riures, preocupacions, música.

CARRERS BUITS.

